

πτικούς τρόπους είναι **Χριστοκεντρικά**. Υπάρχει κάποια βαθυσήμαντη γενική αρχή τῆς μέγιστης δυνατῆς οικονομίας (δυνάμεων) στὴ φύση, ἡ ὁποία ἐκφράζεται σὰν μέγιστη δυνατὴ ἀπλότητα ἀριθμῶν στὴν ἀέναη ἐσωεπέμβασή τους στὴ μορφοπλασία τῆς δύναμης-ἐνέργειας ποὺ ἀντιστατικώτατα χτίζει τὰ κατὰ συνθήκη ἀποκαλούμενα «πράγματα» ἢ «ὄντα».

Τὸ παραπολυ ἀσυνήθιστο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό εἶναι νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ μέγιστη δυνατὴ ἀπλότητα τῶν πρώτων ἀκέραιων ἀριθμῶν, λόγου χάρι, εἶναι μιὰ ὑπερβατικὴ ἀπλότητα ἐπίσης, ὅπου κάθε ἀριθμὸς εἶναι ὀλόκληρη πολυπράγμονη ἐνορχήστρωση αὐτοσυνδυασμῶν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη (ἐκφραζόμενος σὰν διηνεκὲς γεγονὸς-συμβάν στὴν ἑμμορφὴ φύση) παρὰ μονόχα ἀλληλοσυνδυαζόμενος μὲ ἄλλους ἀριθμοὺς σὰν κι' αὐτὸν αὐτο-σύνθετος. Ἡ ἀλληλία αὐτὴ εἶναι ἡ προϋπόθεση ποὺ πειθαρχεῖ τὴν ἐνέργεια-δύναμη (καὶ ἡ ὕλη καὶ ἡ ἀκτινοβολία εἶναι ἐνέργεια-δύναμη), ἀντιστατικὰ ἀξεχώριστα μαζί της. Ἡ μορφή ὀφείλεται στὸν ἀριθμὸ καὶ εἶναι ἀριθμὸς, ἀλλὰ ἀξεχώριστα μὲ κάποιο κοινὸ ὕλο-χωρόχρονο τὸν ὁποῖο ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς διοικεῖ, ἐνθρονος μέσα του, κάπως. Ἐμμεσα ἢ ἀμεσα; Δὲν εἶναι γνωστὸ οὔτε αὐτό, οὔτε ὁ τρόπος. Ἡ φιλομαθηματικὴ αὐτὴ σοφία ποὺ ἀέναα κινητικώτατα μορφοπλάθει τὰ πάντα καὶ ποὺ ἡ ὑπερβατικὴ θεὰ της μᾶς εἶναι ἀπρόσιτη, στὴν κάποια κυβερνώσα ἐνότητα μέσα στὸ «πράγμα-μορφή» τουλάχιστο, αὐτὴ ἡ πανταχοῦ παροῦσα σοφία πρέπει ΚΑΠΩΣ νὰ ἀνάγεται στὸν ὄντα. Τὸ μαρξικὸ «ὁ φυσικὸς νόμος εἶναι ἀπλῶς μιὰ στατιστικὴ ιδιότητα ἑμφυτη στὴν ὕλη» δὲν ἐμβαθύνει, δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ.

Καὶ γιὰ νὰ προσγειωθῆ τὸ σκουπιδάκι μας ποὺ τολμᾷ νὰ ἀκροβατῆ, ἀς σταματήσῃ ὁ προβληματικὸς μετεωρισμὸς ποὺ ἀνήκει στὸ μέλλον, καὶ ἀς εἰπωθῆ ἀπλῶς γιὰ τὸ ἑπτά ὅτι πρέπει νὰ ἔχη σχέση μὲ τὴ λεγόμενη χρυσὴ τομῆ. Ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ κανόνα, ἀριθμὸς ἀσύμμετρος, εἶναι γνωστὴ σὰν «φ» ἴσον 1.618033989..... Ἄς εἰπωθῆ, ἀνεπαρκέστατα ὁμολογεῖται, μόνο ἡ μαθηματικὴ σχέση $(1.6180339...)^4$ σὺν $(0.6180339...)^4$ ἴσον 7, ὁ Βιβλικὸς 7. Τὸ δὲ $(1.6180339...)\times(0.6180339...)$ ἴσον ἡ μονάδα, 1, ὅπως εἶναι γνωστὸ.

549 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ μας δισχιλίετριά [σελ. 35, καὶ σελ. 34 χαμηλά], 2000 μείον 549 ἴσον στὸ 1451 μ.Χ., ἔχει εἰπωθῆ ὅτι θεωρεῖται ν' ἀρχίζει προρρυθμισμένα ἡ Ἀναγέννηση. Καὶ χριστοκεντρικὰ ὁ ἴδιος ἀριθμὸς, πρὸ Χριστοῦ τώρα, σημειώνει τὴν προρρυθμισμένη Ἐξοδο τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, στὴ βασιλεία τοῦ Ἀμένοφι Β'. Στὸ 1451 μ.Χ. ἔχομε μιὰν ἀκόμη ἰσχυρότερη, ἴσον πνευματικὴ, Ἐξοδο. Καὶ ποιὸς ἀφανῶς τὴν κάνει; Ὁ Ὄν. Καὶ πόσο διαρκεῖ; Ὅσο ψηφίζουν τὰ γράμματα τῆς ἱερῆς λέξης «ΩΝ», ἴσον 850, ἴσον «Κόθιος 50», τὸ 50 τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ πνευματικοῦ ἐλέους Του. Ἀπὸ καὶ 1451 μέχρι 2300 μ.Χ. μεσο-

λαβούν αυτά τὰ 850 χρόνια μαχητικής πνευματικής ανέλιξης στην Ἱστορία, ἀκριβῶς οἱ «*καιροὶ ἀναγύξεως*» καὶ οἱ «*χρόνοι ἀποκαταστάσεως*» (τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς). Πράξεις Ἀποστόλων 3, 20. Οἱ εἰδικοί αὐτοὶ καιροὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος θὰ δῆ Θεοῦ πρόσωπο, ὅπως λέγει ὁ λαὸς μας, εἶναι καιροὶ «*ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου*», ὅπου Κύριος εἶναι ὁ ΩΝ. «*Πρόσωπον*» ψηφίζει 1450, αὐτὸ «*ΩΝ*» 850 ἴσον 2300 μ. Χ. ἀκριβῶς. Πράξεις 3, 20. «*Πρόσωπον*» ψηφίζει καὶ ὅσο ὁ «*οἰωνισμὸς*» ποὺ οἰωνίζει. [Ἔξοδος 44, 5, 15]. Γιατί ὅμως «*καιροὶ*» ΚΑΙ «*χρόνοι*»; Διότι (360 + 360) δύο καιροὶ ΚΑΙ 130 χρόνοι, ἴσον 850 ἴσον ΩΝ. Ἀφαιρώντας ἀπ' τὸ 850 τὸ 330 προκύπτει 520. [Θὰ δοῦμε ἀργότερα τὸ Ἑλληνικὸ αὐτὸ 30]. Προσθέτοντας αὐτὸ τὸ 520 στὴν ἑναρξη τῶν 850 ἐτῶν, δηλαδὴ στὸ δριό τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀναγέννησης 1450 μ. Χ., προκύπτει ὁ χρόνος 1970, τὸ τῶν προφητειῶν [σελ. 41, 42, 44] ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἐμφάνισης τοῦ Ἰωάννη, ὁπότε πιά τὸ πρὶν (1453) «*ἐρείπιον*» ἔχει ξαναγίνει (1970) «*ἀνθος*» Του. [Ἐπίσης 1453 + 520 = 1973, παρόμοια]. Ὁ λαὸς μας, ἐπίσης, ἀνώνυμα σάν Λαὸς στὸ μαντικὸ του πικροπότηρο κόνδΥ τοῦ 1453 [Γένεση 44, 4, 5, 15], οἰωνίζεται αὐτὸ τὸ «*πάλι μὲ χρόνους μὲ καιροὺς*» τοῦ χωρίου Α' Τιμόθεον 6, 14-16. . Τὸ Α' Τιμόθεον 6, 14-16, «*καιροὶς ἰδιοῖς δείξει*» ὁ ΩΝ, ἐπιβεβαιώνει: (α) ὅτι αὐτοὶ οἱ καιροὶ εἶναι ὄντως εἰδικῶς τοῦ ὄντος, καὶ (β) ὅτι σ' αὐτοὺς τοὺς «*καιροὺς*», δηλαδὴ στὸ δεύτερο καιρὸ (τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ *δύο*), ἴσον στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ (1450 + 360) ΜΕΧΡΙ (1810 + 360), ἢ ἀπὸ 1810 *μέχρι* 2170, ὁ ΩΝ θὰ προφανερῶς «*δείξει*» τὴ Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ Του. Ἡ δὲ τῶν Βιβλικῶν καὶ μεταχριστιανικῶν προφητειῶν (τῆς Ὁρθοδοξίας) δωδεκαετία 1961-1973 ὀρθῶς ἐμπίπτει μέσα σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τοῦ δευτέρου 360χρονοῦ καιροῦ ὕστερα ἀπὸ τὸ 1450. Ὅστε τὸ τωρινὸ (1810 + 153 = 1963) δεῖξιμο-προφανέρωμα τοῦ 1997 μ. Χ. καὶ τῶν *συνυφασμένων* του «*χρόνων ἢ καιρῶν*» εἶναι ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ, νόμιμο Θεόθεν, τόσο Βιβλικὰ ὅσο καὶ μὲ τὶς ἀλληλένδετες προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας (σελ. 33-59). Πράξεις 1, 7. Τιμόθεον 6, 14-16.

Τὸ περίφημο χωρίο στὴν πρὸς Ἑβραίους 11, 3 «*κατηγείσθαι τοὺς αἰῶνας ρήματι Θεοῦ, εἰς τὸ μὴ ἐκ φαινομένων τὰ βλεπόμενα γεγονέναι*», μπορεῖ νὰ ἐρμηνεύεται: τῆς Ἱστορίας οἱ χρόνοι-καιροὶ ἔχουν προρρυθμιστῆ μὲ χριστοκεντρικὴ σοφία-δράση τοῦ Τριαδικοῦ ὄντος κατὰ τέτοιους τρόπους ὥστε τὰ ὀρατὰ γεγονότα νὰ προξενοῦνται ἀπὸ ἀόρατες ἐπιδράσεις. «*ῥῆμα*» σημαίνει ἀσφαλῶς καὶ «*δράση*», διότι ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου τὸ βεβαιώνει καὶ ἄμεσα ἡ Βίβλος, π. χ. Βασιλειῶν Β', 11, 27. Ἔξοδος 2, 14 καὶ ξανά 18, 18, κλπ. Τὸ θαυμάσιο εἶναι ὅτι ἐνῶ ἡ πορεία πρὸς τὴ Βασιλεία Του εἶναι ἱστορικὰ προρρυθμισμένη, συγχρόνως ὑπάρχει ἐλευθερία θέλησης τῶν ἀνθρώπων νὰ μποροῦν αὐτοὶ νὰ τηροῦν τὴ Νομοθεσίαν τῆς Ἀγάπης ἢ νὰ μὴ τὴν τηροῦν· νὰ παραφω-

νοῦν σὰν μέλη τῆς ὀρχήστρας, ἢ νὰ συμφωνοῦν πειθαρχικά ἔμμουσα, ἴσον ἐλεύθερα, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα θὰ παίξει ὑποχρεωτικῶς ὅλη τὴ συμφωνία μέχρι τέλους, ὅπου τὸ «πολὺ ἢ λίγο παράφωνα» θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴ χρῆση τῆς ἐλεύθερης θέλησης τῶν παικτῶν ἢ μουσικῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν πειθαρχία τους στὴν ἠθικὴ-πνευματικὴ Νομοθεσία τοῦ Εὐαγγελίου Του, ἴσον στὴν ἠθικὰ φιλοκοινωνικώτατη ΑΓΑΠΗ. Τὸ παραπάνω περίφημο χωρίο τοῦ Παύλου ἐπεκτείνει τὰ συμφραζόμενα κατανόησής του τουλάχιστο ἀπὸ Ἑβραίους 10, 3· μέχρι 12, 17, ἄμεσα σχετιζόμενο μὲ τὸ τρίτο κεφάλαιο τοῦ Ἀμβρακίου. Μιὰ δὲ λακωνικὴ ἐρμηνεῖα ὅλων τῶν εἰπωμένων συμφραζόμενων θὰ ἦταν: Αἰσιόδοξα νὰ Πιστεῦετε ὅτι ἡ με καθορισμένους καιροὺς πορεία τῆς ἀγωνιζόμενης ἀναμέσο καλοῦ καὶ κακοῦ ἀνθρώπινης, ἀφανῶς ρυθμίζεται ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ τῆ φιλόανθρώπη σοφία-δράση, ἡ ὁποία τελικὰ ὁδηγεῖ πρὸς τὴ Βασιλεία Του, δηλαδὴ πρὸς μεγάλη λύτρωση-βράβευση τῶν ἀγαπώντων δικαίων ποὺ με ἀνδρεία Πίστη ὑπομένουν τὰ προσωρινὰ δεινὰ των, πειθαρχώντας στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἁγίου Χριστοῦ Του. [Ὁ Πιστός, εἰκόνα σελ. 49, καὶ 48. Ἑβραίους 11, 36-38].

Ὁ μεταξὺ βεβήλου καὶ ἱεροῦ («μέχρι καιροῦ») πόλεμος ὑποδηλώνεται καὶ μυητικὰ ὅπως ἀκόλουθα. Ὁ κύκλος τῶν ἑπτὰ 360χρονων καιρῶν, τὰ προειπωμένα 2520 χρόνια, ψηφίζεται στὸ ἄθροισμα (τὸ ἐσωτερικὰ του ἄσπονδο, ἐχθρικὸ ἄθροισμα) «Χριστὸς» σὺν «Ἀψινθος», δηλαδὴ 1480 σὺν 1040 ἴσον 2520. Ἐπίσης «Ὀἶνος» ἔχει τὸ ἀντίθετό του «ὄξος» (τὸ καθένα ψηφίζει 400). «Ἱερουσαλήμ» καὶ «ἀγίων» καὶ «Β' Παρουσία» κτλ., ψηφίζουν 864 τὸ καθένα· ἀλλὰ τόσο ψηφίζει καὶ... «Ἄγγελος Σατάν». «Θεῖος Ποιμὴν» ψηφίζει 552, ἀλλὰ τόσο ψηφίζει καὶ... «Σατάν». Κτλ. (Κεφάλ. β' τῆς πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β' Ἐπιστολῆς). Τὸ Θεομίσητο «*δυσὶν κυρίοις δουλεύειν, Θεῷ καὶ μαμωνᾷ*» εἶναι ἡ ἴδια ἡ λέξη «*μάμων*», σὰν μυητικὸς ὅρος, ὅπου ὁ φαταούλισμὸς τῆς καταβροχθιστικῆς συλλαβῆς «*μάμ*» δεόντως ψηφίζει ὅσο καὶ «*Καίτ*», ἀλλὰ καὶ ὅσο «*νικᾶ*», δηλαδὴ 81 μονάδες, τὴν κρουστικὴ τέταρτη δύναμη τοῦ τρία (πρώτου ἀρτιοπέρισσου), ἡ ὁποία ἐναντιότροπα εἶναι καὶ καλὴ βέβαια.

Στὸ ἀνοιγμα τῆς ἕκτης σφραγίδας ἀναφέρεται τὸ ἐπίθετο «μέλας» σχετικὸ μὲ τὸ «ἵππος μέλας» (ἴσον κράτος ποὺ κάπως παίρνει τὸ μαῦρο χρῶμα γιὰ ἔμβλημά του). Ἀποκάλυψη 6, 5, 12. «Ἐξ νύκτες» ψηφίζει ὅσο καὶ «*νυκτὸς*» καὶ «Ἀψινθος» (πνευματικὸς δηλητηριαστῆς-συσκοτιστῆς) καὶ «*νεκρώνει*», ἴσον 1040 μονάδες (σελ. 38), στὴν ἕκτη μέρα-χιλιετία, διότι 1040 μ. Χ. ἴσον 5040 Πυραμιδικῆς χρονολογίας. Οἱ συναπτὲς φράσεις «μέλας ποιμαίνει» «Σατάν» «*κακία ἀνδρειακῆλοποιεῖ*» (καὶ ἔτσι ὁ Ἀψινθος νεκρώνει τοὺς δειλοὺς ποὺ κατακτᾷ), ψηφίζουσες 552 ἢ καθεμιά, δίνουν στὸ τριπλὸ ἄθροισμά τους τὸν ἀριθμὸ 1656, ὅσο καὶ ἡ λέξη «*ταπεινώσις*» (1656). Ἐπίσης, «*ἀνορθοπραξία*» «Σατάν» «*κακία*

ὕμιν» ψηφίζει 552 + 552 + 552 = 1656. (1656 ἴσον 6X276 ὄχι ἄσχετο μὲ τὸν ἀριθμὸ 276 σχολιασμένο ἀλλοῦ καὶ ἀναφερόμενο ἐπίσης στὴ δοκιμασία τοῦ «πλοίου» στὶς Πράξεις 27, 37). Ὅταν λοιπὸν ὁ μέλας ποιμαίνει, θλιβερό εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα: κατεξευτελισμὸς καὶ ταπείνωσις («θλιβερόν» «μέλας» «ποιμαίνει» ψηφίζουν 276 καθένα).

Ἡ μὲ καιροῦς-χρόνους ἐπέμβαση τοῦ ὄντος, ἰδίως σὰν λυτρωτικὸς ἐρχομὸς τοῦ Χριστοῦ Του, ἦταν γνωστὴ καὶ στοὺς Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐτίμησαν αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ ὀνομάζοντας μὲ τ' ὄνομά του μιὰν ἱερὴ πόλιν τους ὅπου, ἀπ' τοὺς ἀρχαιότερους δασκάλους τῶν Αἰγύπτιους εἶχαν (καὶ μὲ τὸν Τριπτόλεμο) διδαχτῆ τὴν καλλιέργεια τόσο τοῦ κοινοῦ σιταριοῦ ὅσο καὶ τοῦ κάποιου ἀλληγορικοῦ σίτου. Ἐλευσις λοιπὸν σημαίνει ὄχι ἀπλῶς ἔλευσις (ἐρχομὸς), ἀλλὰ καὶ ὄντος ἔλευσις. «Ἐλευσις» (ἴσον ἔλευσις) ψηφίζει ὅσο καὶ «ΩΝ», 850, μάλιστα καὶ 850 ἡμέρες-ἔτη, τὰ ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῆς Ἀναγέννησης μέχρι τὸ τέλος τοῦ ἔσχατου καιροῦ (1450 σὺν 850 ἴσον 2300), ἤδη προειπωμένα (σελ. 71). Ἐταὶ «ἐλευσίνια μυστήρια» σημαίνει καὶ μυστικὴ σοφία γιὰ τὸν ἐρχομὸ-ἐνανθρώπιση τοῦ Λόγου-Χριστοῦ. «Ἐλευσις-ΩΝ» ψηφίζει ὅσο καὶ «ΧΡ. Κυρίου» καὶ ἐπίσης «Κυρίον φιλάνθρ.» (φιλάνθρωπία), 1700 μονάδες. Στὸ δὲ 850 ψηφίζεται καὶ ἡ λέξις «σοφοί», συσχετισμένα μὲ τοὺς 850 καιροῦς-χρόνους τοῦ τέλους, ὅπου οἱ ἀπὸ τὸν Κύριο βοηθούμενοι ἐρευνητῆς ὑπηρετοῦν τὸ φιλάνθρωπο Σχέδιό Του: «πλήθος δὲ σοφῶν σωτηρία κόσμου», καὶ «σοφία δὲ καὶ ἐπιστήμη θέλουσι εἰσθαι ἢ στερέωσις τῶν καιρῶν Σου (δηλαδὴ τοῦ ὄντος), καὶ ἡ σωτήριος δύναμις», συσχετισμένα μὲ τοὺς «καιροῦς-χρόνους ἀναψύξεως καὶ ἀποκαταστάσεως» (τῶν ἱερῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς) ποὺ ἐρχονται ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου. Σοφία Σολομώντα 6, 24. Ἡσαίας 33, 6. Πράξεις 3, 19-21. Συναφῶς, «Σωτηρία καὶ σοφοί» ψηφίζει 2300, ὅσο καὶ «Μιχαὴλ ἀρχῶν Διαθήκη», Δανιὴλ 12, 1.

Στὴν κρυπτικὰ Χριστοκεντρικὴ μύηση, στὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἔχει διασωθῆ ὅτι ἔλεγαν κάτι ἱερὲς λέξεις-σύμβολα, «κόγξ», «ὄμ», «πάξ». Ἀκόμη «πότνια νύμφη Βοιμῆ-Βοιμῶ», κτλ. Τὸ Τριαδικὸ σχῆμα «κόγξ, ὄμ, πάξ» εἶναι πιθανῶς Χριστοκεντρικὸ ἀναφερόμενο σὲ τρεῖς Παρουσίες τοῦ Κυρίου Χριστοῦ. Τὸ δεῦτερο «ὄμ» πιθανῶς ἀναφέρεται στὸν ἐξανθρωπισμὸ τοῦ ἀνθρώπου-ἀνθρωπότητος, ποὺ ὁ «Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς θὰ κατορθώσῃ στὴ Δεύτερη Παρουσία Του στὸν ἔσχατο καιρὸ μας. HOMME, ἄνθρωπος (HOM ἢ ρίζα). Τὸ δὲ τρίτο κατὰ σειρά «πάξ» (PAX) πιθανῶς σημαίνει τὴν ἀγιοχαρῆ εἰρήνην (ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρηνοχαρῆ ἀγιότητα) τῆς ψυχῆς ποὺ ἀναστεινόμενη θεοῦται στὴν Τρίτη Παρουσία τοῦ Κυρίου.

Ὅσο ἀφορᾷ τὸ πρῶτο «κόγξ», ποὺ πρέπει νὰ δηλώνῃ τὴν τοῦ Ἀρχιερέα Χριστοῦ αὐτοθυσία στὸν ἐξίλαστήριο Σταυρό, ψηφίζει 153 μονάδες (Ἰωάννη 21, 11). Σημαίνει τὸ πικρὸ ποτῆρι τῆς θυσίας στὰ ξύλα

τῶν σὲ θάνατο καταδικασμένων ἐπικατάρτων κακούργων. «Κόγξ» εἶναι μυητική σύντομη ἔνωση τῶν λέξεων «κόνδν» καὶ «ξύλον», ἢ, «κόνδ» καὶ «ξ» ἴσον «κόγξ» (ὅπου τὸ «κόνξ» γίνεται γλωσσικὰ ὑποχρεωτικὰ «κόγξ»). Εἶναι σωστά θεολογικὰ ἀναγνωρισμένο ὅτι ὁ τοῦ Ἰακώβ ἐνδέκατος γιὸς Ἰωσήφ προτυπώνει τὸν Χριστό. («Ἰωσήφ» ψηφίζει ὅσο καὶ «IH. XP. Κύριος», καὶ «Πίστις IH. XP.», 1518 μονάδες). Στῆς Γένεσης τὸ κεφάλαιο 44 ἡ λέξη «κόνδν» ἀναφέρεται ἑπτὰ φορές. «Κόνδ + ν» ψηφίζει 144 σὺν 400 ἴσον 544. Τῆς καθαγιαζουσας θυσίας ὁ ἀριθμὸς «θεῖον» εἶδαμε ὅτι ψηφίζει 144, τόσο στὶς διαστάσεις τοῦ θυσιαστηρίου (Ἰεζεκιήλ 43, 16) ὅσο καὶ στὸν κάπως ἰσάγγελο ἢ θεῖο ἄνθρωπο (Ἀποκάλυψη 21, 17, ἔδω σελ. 17). «Τὸ κόνδν τὸ ἀργυροῦν... ἐν ᾧ πίνει ὁ κύριός μου... αὐτὸς δὲ οἰωνισμῶ οἰωνίζεται ἐν αὐτῷ». (Γένεση 44, 2). Τὸ ἱερό αὐτὸ «κόνδY», ποτήρι μαντικό γιὰ προφητεία, ἔχει στέλεχος-κόνδυλο (κοντύλι) μοιάζοντας λοιπὸν μὲ τὸ κεφαλαῖο Y. Αὐτὸ τὸ Y ψηφίζει ὅσο καὶ «οἶνος», 400 (καὶ «κλήματα»), ὁ οἶνος στὸ ποτήρι τῆς θυσίας. («Πικρὸν ποτήρ.» ψηφίζει ὅσο καὶ Ἐκεῖνος ποὺ τὸ πίνει, «Ἰησοῦς», ἴσον 888 μονάδες). Ὡστε «κόνδY» (ἴσον «Θεῖον Y») σημαίνει «κόνΞ» ἴσον «κόγΞ», ἴσον τὸ ποτήρι τοῦ Ξύλου τοῦ Σταυρικοῦ. Τὸ Y τὸ ὁμοιάζον μὲ τὰ κέρατα τοῦ ἐξιλαστήριου «κριοῦ τῆς καθιερώσεως», «προσφορὰ ὑψώσεως», «θυσιαστήριον ἀγιώτατον» [Ἐξοδος 29, 26, 28, 37] εἶναι πανάρχαιο μυητικὸ σύμβολο RAM, ἴσον κριός. «Y κριός» ψηφίζει 400 + 400, ὅσο καὶ «οἶνος κλήματα» (400 + 400), καὶ «Κύριος» (800), καὶ «Πίστις» (800). Ἄς προχωρήσωμε τώρα στὰ Ἐλευσίνα.

Στὴν «πότνια» (Σεβαστὴ Δέσποινα) «νόμφη», οἱ μυητικὲς προσφωνήσεις «βριμῆ» «βριμὸν» ἔχουν ἐπαναλαμβανόμενη κοινὴ ρίζα «βριμ» ποὺ ψηφίζει 152, ὅσο καὶ «Μαρία». Καὶ τὰ σύμφωνα τῶν λέξεων «βριμῆ» «βριμὸν» συμβαίνει νὰ εἶναι τὰ σύμφωνα στὸ ὄνομα τοῦ γενάρχη Ἀβραάμ. Τὰ φωνήεντα «η» καὶ «ω» στὸ τέλος τῶν δυὸ λέξεων ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἀριθμοὺς 8 καὶ 800, ποὺ ἀφοροῦν τὴν Κυριακὴ-ὀγδὴ ἡμέρα (8), καὶ τὸν Κύριό της («Κύριος» ψηφίζει 800), τὸν Χριστό. Ἡ «πότνια νόμφη», ποὺ σὰν «Βριμ» ἢ «Μαρία» ψηφίζει 152 (ὑπάρχει καὶ τὸ τρισβαθὸ «ἐνεβριμῆσατο τῷ πνεύματι» τοῦ Ἰησοῦ στὴν ἀνάστασι τοῦ Λάζαρου, Ἰωάννη 11, 33 καὶ 38), γιὰ νὰ γίνῃ 153 χρειάζεται μιὰ μονάδα, μιὰ μονάδα ἀλληγοροῦσα τὸν Ἐνα, τὸν Θεό. Τὴ μονάδα αὐτὴ τὴν ἔχει συνδυαστικὰ δώσει ὁ Ὡν στὸν ἀγγελοῦ Του Ἀβραμ (Γένεση 17, 1-6, καὶ Ἀποκάλυψη 21, 17), ὅπου «Ἀβραμ» ψηφίζει ὅσο καὶ «θεῖον», τὸ ἰσάγγελο 144. Τώρα πιά ὁ Ἀβραάμ (ἀντὶ Ἀβραμ) ψηφίζει 145. Ἄν ὅμως τὸ στὸν Ἀβραμ προστεθῆν «α» εἶναι μυητικὰ ἐκεῖνο ποὺ περιμένει ἡ Σεβαστὴ Δέσποινα Μαρία (γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ 152 σὲ 153), καὶ ἂν λοιπὸν τὸ Θεῖο αὐτὸ «α» εἶναι Ἐνας Ὡν, ὁ Τριαδικὰ Θεὸς Λόγος Χριστὸς, τότε πρέπει «Ἀβραμ + α + Μαρία» κάπως νὰ φανερώνη τίς πρώτες δύο Παρουσίες

τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖες ὑπηρετικά ἀφοροῦν τοὺς Ἑλληνας. Πραγματικά, «*Ἀβραμ ΧΡ. Μαρία*» φανερώνει τὸ ἀθροισμα 996, ὅσο καὶ «*ΙΗΣΟΥΣ ΓΕΝΝ.*» (Ἰησοῦς γεννᾶται), 996 ξανά. Καὶ τοῦ Κυρίου τῆς Κυριακῆς Ὀγδόης ὁ ἀριθμὸς 8 σὺν «*Θεὸς λόγος σαρκί*» ἴσον 996 πάλι. Τὸ 996 ἀλληγορεῖ συντομευμένα τὸν Πυραμιδικὸ χρόνον 3996, ἢ 4 π. Χ., τὸ ἀκριβὲς ἔτος γέννησης τοῦ Κυρίου. Ἄν δὲ προσθέσωμε τὸ «*Ἀβραμ + α Μαρία*» (εἴτε «*Ἀβραάμ Μαρία*») στὸ ἀλληλένδετο «*ΧΡ. Κυρίου*», προκύπτει ἡ Β' Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸ ἔτος 1997, δηλαδή, (144 + 153) σὺν 1700 ἴσον 1997. «*Ἐλευσις ΩΝ*», ἴσον «*ΧΡ. Κυρίου*», ἴσον 1700, σὺν «*Ἀβραμ + α Μαρία*» ποὺ κάνει 144 + 153, ἢ 297, ἴσον 1997 ἀριθμὸς-ἔτος μ. Χ.

Ὁ Κύριος θὰ ἔλθῃ ἀκριβῶς ὅπως δὲν τὸν περιμένομε οἱ ἄνθρωποι, δηλαδή, σὰν Ἅγιος Αἰφνηδιαστής, «*κλέπτης ἐν νυκτὶ*» (στὴν ἀλληγορικὴ νύχτα τοῦ Ἀντίχριστου). Μήπως δὲν ἦλθε κάπως ἔτσι καὶ πρωτύτερα, π. χ. μετὰ τὸν Κοσμά τὸν Αἰτωλὸ καὶ μετὰ τὸν Πολυειδῆ ἢ Ἀγαθάγγελο τοὺς ὁποίους ἡ «*σοφία τῶν σοφῶν*» ἔβαλε στὸ περιθώριον κάπως; Διότι, εἶναι γραμμένο, «*ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω οὐαὶ οἱ βαθέως βουλήν ποιοῦντες καὶ οὐ διὰ Κυρίου*». Ἡσαίας 29, 14-15. Τὸ ἀθροισμα τῶν ἀρχαιοελληνικῶν ΣΤ' (6), 4' (90), Ϟ' (900) δίνει τὸν μνητικὸ Χριστοκεντρικὸ ἀριθμὸ 996. Καὶ ὅπως «*Ἰησοῦς*» ψηφίζει «*Ἰεχοβᾶς*» (888), ἔτσι καὶ «*ΙΗ. Χ.*» ψηφίζει «*Ἰαχβὲ*» (618).

Στὸν ἀριθμὸ 996 (συντομευμένο 3996) ψηφίζεται «*ΩΝ διάνοια*», στὸ δὲ ἀντίστοιχο 96 ψηφίζεται «*ἡ νίκη*». «*Ἁγία Σοφία*» ψηφίζει ὅσο καὶ «*ΧΡ. ἡ νίκη*», 796. Ἐνῶ ὁ ἀρχαιότερος ναὸς τῆς σοφίας «*Ἁ Παρθενὼν*» (δηλαδή, Ἐνας Σοφὸς καὶ παρθενικώτατος ΩΝ, ἐναντίον τοῦ πολυθεϊσμοῦ τῆς σύμπασας εἰδωλολατρείας) ψηφίζει 1096, ὅσο καὶ «*Κυρίου ἡ νίκη*», ποὺ σημαίνει τὸ ἴδιο. Αὐτὴ ἡ πάνω στὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀθήνας ἐπαναστατικὴ πανάρχαια μύηση, ἦταν μοιραία μιὰ κρυμμένη θεαθεωρία, ὅπως δηλώνει καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀκρόπολης «*Κεκροπία*» ἀπὸ τὸν ἀρχαιότατον βασιλιά τῆς Κέκροπα (ἴσον μύστη θεωρὸ) καταγόμενον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὴ δασκάλα τῆς μύησης Αἴγυπτον. **Κεκροπία** (ἀνάλογα μετὰ τὸ **Εὐρώπη** ποὺ σημαίνει διεύρυνση θεᾶς-σοφίας) θὰ πῆ κρυμμένη ἀρμονία ἱερῆ, καὶ ψηφίζει «*Κεκρ. 145*» σὺν «*οπία 161*» ἴσον «*306*», ἴσον ἓνα ζευγάρι τοῦ Βιβλικοῦ ἀριθμοῦ 153, ὅπου 306 εἶναι τὸ ἓνα τρίτον τοῦ 918, ἢ ἕκτον τοῦ 1836. Τὸ 161 εἶναι ὁ πρῶτος (στὴν τετράδα μεσονίων) ἀριθμὸς, στὴν ἀνάλυσιν τοῦ 918 (σελ. 63). Τὸ δὲ «*Κεκρ.*» ψηφίζει (ὅσο καὶ «*Ἀβραάμ*») 145. Τὸ διπλάσιον τοῦ «*Ἀβραάμ*», δηλαδή, 290, εἶναι καὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ψηφίζεται «*Θεῖον δρᾶμα*», ἢ δὲ φράση «*Θεῖον δρᾶμα Κυρίου*» ψηφίζει τὸν τοῦ Δανιὴλ 12, 11 ἀριθμὸ 1290. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἔπαθε σὰν Θεάνθρωπος, γι' αὐτὸ τὸ 290, μοιρασμένο σὲ δυὸ 145, (Ἀβραάμ, Ἀβραάμ γενάρχης) εἶναι καὶ τοῦ Κυρίου.

Πολλαπλασιάζοντας την τετρακτὺ (4) διαδοχικὰ ἐπὶ τὸ ψηφίο κόππα ἢ 90, τὸ 153, τὸ 216, βρίσκομε: $(4 \times 90) + (4 \times 153) + (4 \times 216)$ ἴσον 1836, μάζα πρωτόνιου, ἢ 2X918. καὶ προσθέτοντας στὸ ἔτσι ἐσωπυρηνικὰ προκύψαν 1836 τὸ προεπιωμένο «οπία 161» ἀνατέλλει ἡ θεὰ-ἀριθμὸς 1997, χρόνος τῆς Β' Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὅπου μάλιστα τὸ βαθυσήμαντο 864 ψηφίζεται «Β' Παρουσία». Προκύπτουν δηλαδὴ τὰ ἐξῆς τρία γινόμενα: 4×90 ἴσον 360 ὁ Βιβλικὸς «καιρὸς», καὶ 4×153 ἴσον 612 (ἴσον τὸ ἓνα τρίτο τῆς μάζας 1836 τοῦ πρωτόνιου), καὶ 4×216 ἴσον 864 (τέσσερις ἱεροὶ ψυχογονικοὶ κύβοι). [2300-1000=1300. Καὶ $(1300 + 153) + (3 \times 153) = 1453 + 459$ «ρήματι» = 1912 μ. Χ. σελ. 33, 34]. Καὶ 360 σὺν 612 σὺν 864 ἴσον 1836, μάζα πυρῆνα ὕδρογόνου, ἀλλὰ καὶ ἔτος ὅταν πρωτακούγεται στὴν Εὐρώπη ἡ ἀντιμαμωνική λέξη «σοσιαλισμὸς», τότε περίπου, σύμφωνα μὲ τοῦ H. G. WELLS τὴν Παγκόσμια Ἱστορία σελ. 964. Στὸ 1836 προσθέτοντας τὸ μισὸ τοῦ 270 (σελ. 62), ἢ $1836 + 135$, βρίσκομε τὸ ἔτος 1971, ὅταν ὁ Ἰωάννης Του κάνει ΑΓΙΑ (ὄχι ἄβη μαρξική) ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ (σελ. 33).

Στὴν κλείδα 549 (σελ. 35, 36) προσθέτοντας τὸ ζευγάρι τῶν σχολιασμένων ἀριθμῶν 153 σὺν 216, βρίσκομε τὸν ἀριθμὸ 918 (σελ. 38, 39, 63), τὸ μισὸ τοῦ 1836. Ἐτσι ὁ 918 ἀναλύεται ἐπίσης καὶ στὴ σχέση $(216 + 333)$ σὺν $(216 + 153)$ ἴσον $549 + 369$, ἴσον 918. (Ὅπου τὸ 369 εἶναι καὶ τὸ τριπλάσιο τοῦ 123). Ὅπως ἐπίσης ἀναλύεται σὲ μισὸ Βιβλικὸ καιρὸ 180 σὺν ἓνα ζευγάρι $153 + 153$, σὺν ἓνα ζευγάρι $216 + 216$, ἴσον $180 + 306 + 432$ ἴσον 918. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι κοινὰ συντονίζονται: μιὰ ἀριθμολογία μεσονίων πρωτόνιου, καὶ Βιβλικοὶ καὶ Πυθαγόριοι ἱεροὶ ἀριθμοί, καὶ ἀριθμοὶ «καιροῦ» (360, 180), καὶ προρρυθμισμένη Ἱστορία μεγαλόπνοη, ὅλα συνυφαινόμενα σὲ κοινὴ Χριστοκεντρικὴ ἀλληλο-ἐνορχήστρωση, μὲ τὴ μέγιστη δυνατὴ ἀπλότητα κοσμήματος. Πρὸς δόξα τοῦ Κυρίου τῆς Ἀγιότητος, δηλαδὴ τοῦ κατ' ἀξία Παντοκράτορος ὄντος, τοῦ κατ' ἀξία μόνου δικαιούμενου πᾶσα δόξα, πᾶσα τιμὴ, πᾶσα προσκύνηση, πᾶσα βασιλεία στὶς καρδιὰς καὶ διάνοιές μας. Ὅντως, ὑπεράνω ὅλων ὁ Θεός! Ἐπίσης τὸ οὐρανοσήμαντο 19962 (σελ. 25, 29) σὺν τῶν Προφητειῶν τὸ 35 (σελ. 44) ἴσον 19997, ποὺ δηλώνει τὸ ἔτος 1997 μ. Χ.

Ὁ ἓνας καιρὸς (360) σὺν τετρακτὺς Πυθαγόριων ἱερῶν κύβων (4×216) , σὺν τετρακτὺς ἀριθμοῦ τοῦ Ἰωάννη (4×153) , ἴσον $360 + 864 + 612 = 1836$, μάζα πρωτόνιου. Στὴν τετρακτὺ τοῦ Βιβλικοῦ 153 οἱ ἀρχαῖοι ἐψήφιζαν τὴ λέξη τους «Ζεὺς», $7 + 5 + 400 + 200 = 612$, ὅπου τὸ 600 ψηφίζεται «Κόσμος», στὴ δὲ ἀρχαία Ἀθῆνα ὑπῆρχε ναὸς δωδεκαμορίου Διός.

Μισὸς καιρὸς (180 ἔτη) σὺν ἓνας ἱερὸς ψυχογονικὸς κύβος (216) σὺν τοῦ Ἰωάννη ὁ ἀριθμὸς (153), ἴσον ἡ κλείδα 549 (σελ. 35, 36). Ἡ κλείδα

549 σὺν (153 + 216) ἴσον 918· καὶ ζευγαρωτὰ λαμβανόμενο, (549 + 549) σὺν (153 + 153) σὺν (216 + 216) ἴσον 1836. Καὶ ἓνας καιρὸς (360 ἔτη) σὺν δυὸ ἱεροὶ κύβοι (216 + 216) σὺν δυὸ ἀριθμοὶ Ἰωάννη (153 + 153) ἴσον ζευγαρωτὰ ἢ κλείδα (549 + 549), ἴσον 1098. Τὸ τριπλὸ τοῦ Βιβλικοῦ 17, δηλαδή 51, ἐπὶ 549 ἴσον τὸ ὄριο 27999 (τὰ 28000 ἔτη τῶν 4 ἑβδομάδων-χιλιετιῶν). Ἐνα ζευγάρι τοῦ Βιβλικοῦ 17, ἐπὶ 549, ἢ 34×549 , ἴσον 18666. Ἐνῶ 51 καιροὶ δίνουν 18360 ἔτη (ἢ τὸ δεκαπλάσιο τοῦ 1836). Ἡ κάποια σύνδεση μεταξὺ αὐτῶν τῶν δυὸ ἀριθμῶν 18666 καὶ 18360 εἶναι ἓνα ζευγάρι 153, ἴσον 306, ποὺ προστιθέμενο στὸ 18360 δίνει τὸν 18666. Φορὲς 11 τὸ 549 δίνει τὸ ὄριο 6039 (Πυραμιδικὸς χρόνος 6039, ἢ 2039, κοντὰ στὸ 2040 μ. Χ.). $2300 - 549 =$ γύρω στὸ 1751, δροῦν οἱ Κοσμοὶ Αἰτωλὸς καὶ Ἀγαθάγγελος ἢ Πολυείδης. Σημαίνουν πολλά...

Ἀκριβῶς στὸ 1751 εἶδαν τὸ φῶς οἱ ὡς τότε ἀγνωστοὶ χρησμοὶ τοῦ Ἀγαθάγγελου-Πολυείδη. [*Συγγραφαὶ μητροπολίτου Ε. Κουρίλα*, σελ. 71, Ἀθήνα 1963, ὑπὸ ἀρχιμ. Θ. Παπαδάκη]. Τὸ προρρυθμισμένο 1751 εἶναι: (α) $2300 - 549 = 1751$, (β) $1970 - (73 \times 3) = 1751$, (γ) $1821 - 70$, τὰ τελευταῖα ἑβδομήντα χρόνια τοῦ ἑνὸς ἀγνιστικοῦ καιροῦ ἀπὸ 1461 μέχρι 1821, ὁ ὁποῖος τοῦτος καιρὸς ἔτσι ἀναλύεται σὲ $(145 + 145) + 70 = 360$, ὄχι τυχαῖα [σελ. 75], (δ) $1896 - 145$, ἴσον $(1260 + 636) - 145$, ἴσον 1751, (ε) $2041 - (145 + 145) = 1751$, (ς) $1912 - 161 = 1751$, (ζ) $1915 - 164 = 1751$ [ὅπου ἓνα 164 + 1836 κάνει τὴ δισχιλιετία], (η) ἰδιαιτέρα $1967 - 216 = 1751$, (θ) $1461 + (145 + 145) = 1751$, καὶ (ι) $789 + 962 = 1751$.

Τὸ στὴ σελίδα 37 σχολιαζόμενο σπουδαῖο ἔτος ἀριθμὸς 711 προκύπτει περαιτέρω διπλᾶ σὰν $549 + 162$, καὶ ἐπίσης $1260 - 549$, ἴσον 711, ἴσον $1971 - 1260$. Ἐπίσης καὶ σὰν $162 + 216 + 333$. Τὸ $549 + 3^3 = 576$, ψηφίζει «Πνεῦμα». Δώδεκα φορὲς τὸ 549 κάνει $7020 + 137$, κάπως ἔτσι τονίζοντας μαζί τὴ σημασία τοῦ Βιβλικο-ἐπιστημονικοῦ 7 (ἱριδας χρώματα 7, βασικὲς μουσικὲς νότες 7, ἀρμονία κρυστάλλων 7, δηλαδή κρυσταλλογραφικῶν ἀξόνων συστήματα 7, κλπ.), καὶ τοῦ Βιβλικο-μαθηματικοῦ 1000, καὶ τοῦ κάπως ἐνοποιοῦντος-ἀπλοποιοῦντος 137 (καταπληκτικὰ σπουδαίου ἀριθμοῦ στὴ Νεώτερη Φυσικὴ, κλάσματος μιᾶς μονάδας διαιρούμενης διὰ 137, ἢ λεγόμενη «σταθερὴ τιμὴ τῆς λεπτῆς ὑφῆς», τοῦ Σροντιγκερ, ἓνα κλάσμα ποὺ ἔχει γιὰ ἀριθμητὴ τὸ τετράγωνο τῆς φόρτισης ἑνὸς ἠλεκτρόνιου, καὶ γιὰ παρανομαστή τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός ἐπὶ τὸ στοιχειῶδες ποσὸ τῆς ἐλάχιστης σωματιδιακῆς δράσης στὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖο ποσὸ καλεῖται καὶ παγκόσμια σταθερὴ τοῦ Πλάνκ στὴν κβαντικὴ, δηλαδή μικροκοσμικὰ σωματιδιακῆ, Φυσικὴ). [Γιὰ τὴν ἀριθμολογία τοῦ 137 δὲν γίνεται ἐδῶ λόγος].

Τὸ δεκαπλάσιο τοῦ 549 + τὸ δεκαπλάσιο τοῦ 3^4 (ἢ τέταρτη δύναμη τοῦ πρώτου ἀρτιοπέρισσον, ἴσον 81, συνδυάζεται πολὺ συχνά, σὰν εἶδος γεφυρώνοντος καταλύτη χημείας), δηλαδή 5490 σὺν τῶν προφητειῶν

τὸ «ΙΩ» 810, ἴσον 6300, ἡ διάρκεια τῶν ἀδαμικῶν ἢ ταξικῶν ἐτῶν στὴν Ἱστορία, τὴν ὁποία κοινωνικὴ ἁμαρτία θεραπεύει ὁ κατ' ἀξία Παντοκράτωρ, δηλαδή ὁ Κύριος τῆς Ἀγιότητος, ὅχι οἱ ἄθεοι τοῦ Μάρξ.

Ἄκομη γιὰ τὴν κλείδα 549. Ἕνα ζευγάρι 549, ἴσον 1098 (ὅσο ψηφίζει «7 οὐρανοῦ»), σὺν τετρακτὺς ἱερῶν ψυχογονικῶν κύβων 864, ἴσον τὸ οὐρανοσήμαντο ἔτος 1962 (σελ. 25, 29). Πάλι 7X549, ἴσον 3843, σὺν τοῦ Ἰωάννη τὸν ἀριθμὸ 153, ἴσον 3996, ἴσον τὸ σχολιασμένο 4 π. Χ. Μιὰ δεκάδα (ὁ Πυθαγόρειος «τέλειος» ἀριθμὸς, ἡ τελειότης καὶ τελείωσις, Βαρούχ 4, 30, Ἰεζεκιήλ 4, 5-6, σελίδα 31) ἐπὶ 549, σὺν μιᾷ δεκάδα φορές τὸ γινόμενο τῶν Βιβλικῶν ἀριθμῶν (17X3), δηλαδή 5490 σὺν 510, ἴσον 6'00, δηλαδή Πυραμίδ. ἔτος 6000, ἴσον 2000 μ. Χ., ἡ πλήρωση τῶν ἕξη ἡμερῶν-χιλιετηρίδων. (Βαρνάβα Ἐπιστολὴ 15). Κτλ.

Ἕνα ζευγάρι τοῦ 153, ὅσο ψηφίζει «ἐπὶ γῆς», ἴσον 306. Κάπως στὸ 306 μ. Χ. προτυπώνεται ἡ στὸν ἔσχατο καιρὸ Βασιλεία Του. Στὸ 306 συμβαίνει στὸ στρατὸ τῆς κραταιῆς Ρώμης ἡ κρυπτοχριστιανικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἀναγορεύει αὐτοκράτορα τὸ Μεγάλο Κωνσταντῖνο. Στῆς ἕκτης χιλιετίας τοῦ Ἀψινθου (5000 ἕως 6000, ἢ 1000 ἕως 2000 μεταχριστιανικά) τὸν χρόνο 666, δηλαδή στὸ 1666 μ. Χ., μετὰ τὴν μὲ προδοσίᾳ πτώση τῶν δημοκρατικῶν τοῦ Κρόμουελ στὴν Ἀγγλία, ὁ Νιούτον ἀνακαλύπτει τὴν παγκόσμια ἔλξη μὲ μαθηματικὴ σοφία, ἐνῶ τὸ ἴδιο ἔτος συμβαίνει μιὰ πρωτοφανῶς μέγιστη πυρκαγιὰ στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. (Οἱ δυὸ δυνάμεις, παγκόσμια ἔλξη καὶ πῦρ, βρίσκονται σὰν ὀρθοπροσαρμοστικὲς ἢ ἔστω παιδαγωγικὲς δυνάμεις στὸν Ἡσαΐα, κεφάλαια 2 καὶ 10). Στὸ προειπωμένο 1666 προσθέτοντας τὸ προειπωμένο (153 + 153) ἔχομε τὸν ἀριθμὸ ἔτος 1972, ἔτος ποὺ ἀξιοποιεῖ τὴν παγκόσμια Χριστοκρατικὴ ἀγία νίκη, ξανατονίζεται ΑΓΙΑ νίκη, πρὸς ἀγαλλίαση τῆς ἀνθρωπότητος.

Στὸ οὐρανοσήμαντο 1962 ψηφίζονται Τριαδικὰ οἱ φράσεις: (α) «ἀγαθότητος Κυρίου», (β) «κόσμος Παντοκράτορος», καὶ (γ) «ἀγιότητος Κυρίου», πρὸς φιλάνθρωπη δόξα Του. Στὸ ἔτος ἀριθμὸ 2300 ψηφίζονται ἀκομή, «δύναμις Πίστεως», «ΧΡ. Κύριος κόσμου», «ΧΡ. Πίστις κόσμου». Ὁ προειπωμένος τῆς τελείωσης ἢ πλήρωσης ἀριθμὸς δέκα ἐπὶ τὸ κάπως χριστοφόρο ἄθροισμα ($2^3 + 3^3$) ἢ 33, ἴσον 330. Στὸ 330 π. Χ. οἱ ὑπηρετοῦντες προρρυθμισμένη ἀνανέωση Ἕλληνες καταλύουν τὴν Περσικὴ αὐτοκρατορία (στὸ ἔτος αὐτὸ φονεύεται ὁ Δαρεῖος καὶ κυριεύεται ἡ περσικὴ πρωτεύουσα Σοῦσα). Στὸ ἔτος 330 μ. Χ. ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς πρῶτος χριστιανὸς αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης ἐγκαταλείπει τὴν παλιὰ εἰδωλολατρικὴ Ρώμη καὶ μεταφέρει τὴν πρωτεύουσα στὴν Κωνσταντινούπολη, Θεοταγμένα ἰδρύοντας ἔτσι τὴν ἑλληνοχριστιανικὴ αὐτοκρατορία ποὺ βίασται ἀκριβῶς 1123 χρόνια (μέχρι τὸ 1453), ὅσο ψηφίζει ἡ φράση «Ἕλλην Κυρίου» (123 + 1000). Διαλεκτικὰ ἔτσι ἐγκαταλεί-

πονταν τὸ παλιὸ «ἐρείπιον» ὑπὲρ τοῦ νέου καὶ μέλλοντος νὰ καρποφορήσῃ «ἄνθους» (διπλᾶ ἔτσι, στὸ 330 π. Χ. καὶ στὸ 330 μ. Χ.). «Ἐρείπιον» ψηφίζει ὅσο καὶ «ἄνθος» (διαλεκτικά), ἴσον τὶς εἰπωμένες 330 μονάδες. Ἀλλὰ καὶ πάλι, γιὰ τρίτη φορά ἢ τριαδικά, οἱ ὑπηρετοῦντες Θεοταγμένη ἀνανέωση Ἑλληνες Θεοδουλεύουν μιά φιλόχριστη ἀποστολή, ὅταν ὁ προσδοκώμενος (πιθανώτατα Ἑλληνας) ἀγνωστος Ἰωάννης φανερώνεται στὸ ἔτος 1970 σύμφωνα μὲ τὶς προφητεῖες (σελ. 41, 44, 71).

Ὁ ἀπὸ τὶς προφητεῖες Θεοταγμένος χρόνος 1970 (ἢ παραμονὴ «ἡμέρα-ἔτος» τοῦ 1971, βλέπε σελ. 42) εἶναι ἀκριβῶς 330 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ ἀκριβὲς τέλος τοῦ ἔσχατου Βιβλικοῦ καιροῦ στὸ 2300 μ. Χ. (καὶ 6300 Πυραμιδικά, καὶ 2030) μὲ τὴ γεωλογικὴ-νεολιθικὴ χρονολογία τῶν πρὸ Χριστοῦ ΠΕΝΗΝΤΑ Καιρικῶν αἰώνων). 1970 σὺν 330 ἴσον 2300. Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες χρόνια εἶναι στὸ Σχέδιο τῶν «αιώνων» Του (Παύλου πρὸς Ἑβραίους 11, 3 καὶ τρίτο κεφάλαιο τοῦ Ἀμβακούμ στοὺς Ο΄) προρρυθμισμένο αὐτὸ τὸ 1970 ἔτος, σὰν ἡ παραμονὴ τοῦ «μακάριου» 1335 ἀριθμοῦ-ἔτους (ἴσον 1971 μ. Χ.) τοῦ Δανιήλ 12, 12. Καὶ εἶναι πιθανώτατα προρρυθμισμένο ὑπὲρ τῶν ὑπηρετούντων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι λοιπὸν πρέπει νὰ εἴμαστε σὲ ἱερὸ δέος ταπεινόφρονες σκαφτιάδες στὸν ἀγρὸ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀγωνιζόμενοι νὰ καθαριζόμαστε στὸ συναίσθημά μας καὶ στὴ σκέψη μας καὶ στὴν πράξη μας ὅσο πιὸ πολὺ γίνεται. Ἄς φανταστοῦμε ἀπὸ τώρα τοὺς ἐπιζῶντες δικαίους Του, τὸ σιτάρι Του, στὸν πρῶτο χρόνο μετὰ τὴν τελικὴ ἀπελευθέρωση τῆς γῆς, στὸ χρόνο 2301 δηλαδή, τὸν πρῶτο κοινωνικῶς ἀλέκιστο πιά χρόνο, τὸ χρόνο 1 στὴν «καινὴ γῆ» ὅπου κατὰ τὴν ὑπόσχεσή Του, «δικαιοσύνη κατοικεῖ». (Πέτρου Β΄, 3, 13). Οἱ μακάριοι αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ εἶναι ἅγιοι, δηλαδή προπαντὸς Θεοφοβούμενοι ἐκτελεστὲς τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου τῆς Ἀγιότητος. Θὰ ἔχουν τὴν ἀνδρεία νὰ τηροῦν τὶς ἐντολές. Δὲν θὰ ἔχουν τὴν ἀνανδρία νὰ καταπατοῦν τὶς ἐντολές. Καὶ θὰ ἀτενίζουν μέσα τους τὸ νόμο-δείχτη πρὸς τὸν Τρίτο Οὐρανό, πρὸς τὴν Τρίτη Ἐλευση τοῦ Κυρίου τῆς ἀνάστασης καὶ θέωσης τῶν ψυχῶν. Πῶς θὰ τὸν ἀτενίζουν; Μὲ μυχιαίτατη Θεοσέβεια ἀγίων ποὺ ταπεινὰ ὑπηρετικὰ σὲ ἀγάπη Χριστοῦ καλλιεργοῦν τὸ Θεοδοσμένο «τάλαντο» τῆς «εἰκόνας-ὁμοίωσης» μέσα των, φιλοκοινωνικώτατα εὐεργετικά, ὄχι ἀπλῶς ἐγωιστικά γιὰ μοναχὰ τὴν ψυχούλα των. Καὶ μολονότι ἅγιοι, ἢ μᾶλλον ἀκριβῶς γι' αὐτό, θὰ τρέμουν μέσα τους μήπως καὶ δὲν εἶναι ὅσο πρέπει ταπεινὰ ὑπηρετικοί, φιλάλληλοι, πνευματικοί. Κι' αὐτὸ ποὺ θ' ἀτενίζουν σὰν ἅγιο ἰδανικὸ τους, ἢ κατὰ βαθμοὺς ἀξίας θέωση-βράβευση μετὰ κάπου 700 (γι' αὐτοὺς) χρόνια, θὰ εἶναι γι' αὐτοὺς δείχτης Νόμος. Θὰ εἶναι στὸ χρόνο τους 2301, ὁ «Τρίτος Οὐρανὸς νόμος», ὅσο ψηφίζει καὶ ἡ φράση, 2301. Καὶ 1971 + 330 = 2301, ἀκριβῶς μιά χιλιετία

μετά τήν ίδρυση τοῦ (τιμωροῦ) Ὀθωμανικοῦ κράτους. Καί 1821 + μισός καιρός = 2001 μ. Χ., εἴτε καί 20001 ἀπό τὸ 18000 π. Χ.

Ἡ προειπωμένη Τριαδικότητα γιὰ τὸ τριπλὸ 330 (ἔτη 330 π. Χ., 330 μ. Χ., καί 2300 μείον 330 ἴσον 1970 μ. Χ. ὁπότε τελειώνουν τὰ τῶν Προφητειῶν «*τρία χρόνια*», «*τρίτης δυστυχία*», «*τριχρονίτικο δαμάλι*», τὰ μεταξύ 1967 καί 1970) εἶναι Ἁγιοτριαδικῶς ὄντος τριπλῆ εὐλογία ὑπὲρ τοῦ σκεύους Τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπως ἀκόλουθα διευκρινίζεται. Τὸ 330 π. Χ. συμβαίνει χρόνια 73X3 ὕστερα ἀπὸ τὸ 549 π. Χ. (Τὸ 73, γνωστὸ στὸ μῦθος τῶν Ἑλλήνων, εἶναι ἡ πρώτη μονάδα ποὺ ἀρχίζει τὴν τελευταία ἑννεάδα, τὴν ἑναττὴ ἑννεάδα, ἀνάμεσα στοὺς ἀριθμοὺς 72 ἕως 81, ὅταν ἀρχίζει ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ 3⁴ σὲ μιὰ τελευταία ἑννεάδα). Τὸ 549 κληρονομεῖ μιὰν εὐλογία του, κάπως, ἡ ὁποία διατηρεῖ τὴν ποιότητά της τουλάχιστο ἐπὶ 549 χρόνια. Ποιὰν ποιότητα; **Κυρίως** ποιότητα σοφῆς διάνοιας-ἐπιστήμης, ποιότητα πνευματικῆς διορατικῆς πρωτοπορείας, ὅπως βεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ἀπίστευτὴ πλειάδα τῶν προξωκρατικῶν φιλοσόφων, καί λοιπὸν τέτοια ποιότητα θαύματος διανοητικοῦ μαζί καί καλλιτεχνικοῦ εἶναι κυρίως (ἀλλὰ ὄχι ἀπομονωμένα κλειστά) ποιότητα κάπως εὐλογούμενη ἀπὸ τὸ ΠΝΕΥΜΑ. Στὸ κατοπινὸ 330 μ. Χ., ὑπάρχει γιὰ τοὺς ἀποζητήσαντες τὸν Κύριο Ἑλληνας (Ἰωάννη 12, 19-29) εὐλογία ὑπὲρ ἑνὸς σκεύους-ἔθνους ποὺ πιά ὑπηρετεῖ τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἄμεσα, καί λοιπὸν πρόκειται πιά **κυρίως** γιὰ ποιότητα ποὺ εὐλογεῖ ὁ πανεξουσιοδοτημένος «*ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς*» (Ματθαίου 28, 18-20) ΥἱΟΣ. Στὸ δὲ τρίτο φέγγος εὐλογίας, 1970 μ. Χ., ὑπάρχει ἡ ποιότητα εὐλογίας ποὺ εἶναι κυρίως ΠΑΤΗΡ, διότι ἔτσι λένε οἱ Προφητεῖες πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία (σελ. 33, 56). Ἀλλὰ ἐπίσης καί διότι ἔτσι λέγουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων 1, 7, γιὰ τὸ μὲ δέος ὑπηρετούμενο θέμα Τοῦ τῶν «*χρόνων ἢ καιρῶν*» τοῦ Ἀνεξέλεγκτου Κυρίου ἀνεχομένου καί βοηθοῦντος τῆ χοϊκῆ εὐτέλεια τοῦ γράφοντος ἁμαρτωλοῦ, ἀνάξια δουλεύοντος μιὰ κάποια προανάπτυξη ἢ προπαρασκευὴ τῶν δρόμων τοῦ [μέσω τῶν ἀγνώστων μελλόντων δούλων Τοῦ προορισμένου νὰ προωθηθῆ Κυρίως] Σχεδίου τοῦ φιλάνθρωπου Κυρίου τῶν καιρῶν: τοῦ ΠΑΤΕΡΑ ΘΕΟΥ.

Αὐτὸ τὸ «70» (στὶς Προφητεῖες 70, ὅπως καί στὸν Ψαλμὸ 70) ἔχει καί σημασία ἐξαγνίζουσας «*ἀγνείας*» (ὅσο ψηφίζει ἡ λέξη «*ἀγνεία*». Ἀκόμη καί ἡ λέξη «*ἑβδομήκοντα*» κάπως ὑποσημαίνει «*ἀγνεία ὑμῖν*», ἰσάριθμα ψηφίζοντας 570). Ὁ Ἀδάμ τὴ χιλιετία του τὴν ἐζησε λειψή, μὲ χαρακτηριστικὸ ἔλλειμμα 70 μονάδων, ὄντας ἠθικὸς ἑλλειμματίας (Δανιὴλ 5, 26-28), καί γι' αὐτὸ ἐζησε χρόνια 1000 μείον 70 ἴσον 930 (Γένεση 5, 5). Ἀνάλογα, οἱ ἀμετανόητοι κληρονόμοι τῆς ἀδαμικῆς ἁμαρτίας, οἱ καταπικραίνοντες τὸν Κύριο ἀγιοκτόνοι Ἑβραῖοι (ὅσοι δὲν γλύτωσαν μὲ τὸ νάξιωθοῦν νὰ Πιστέψουν στὸ Χριστό), τιμωροῦνται μὲ τὴν ἄλωση τῆς

Ἱερουσαλήμ στὸ 70 μ. Χ. Καί στὴ Βαβυλώνα ἐξόριστοι μένουν πάλι 70 ἔτη (Χρονικῶν Β' 36, 21, Ἱερεμίας 25, 11-12). Ὁ δὲ «Ἀδάμ» πού ψηφίζει ὅσο καὶ «ἀδικία», 46, ἔχει τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ κάπως φανερά στὴν Παλαιὰ καὶ στὴ Νέα Διαθήκη. Διότι στὴ μὲν Ν. Δ. ἀναφέρεται μυητικά ὅτι ὁ ἀμαρτωλόπληκτος (Ἔξοδος 20, 25-26) Ναὸς τοῦ ἐπίσης ἀμαρτωλοῦ βασιλιά Σολομῶντα (Βασιλέων Α' 11, 3-11) ἐκτίζετο ἀκριβῶς 46 χρόνια (Ἰωάννου 2, 20). Στὴ δὲ Π. Δ. συσχετισμένα μυητικά ἀναφέρεται ὅτι οἱ ἀπαχθέντες στὴν ἐξορία (ἐκτίοντας Θεοταγμένη ποινή γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ ἀποδεκατισμένου ἤδη Ἰσραήλ) Ἑβραῖοι ἦταν τὸ ἑκατονταπλάσιο τοῦ ἴδιου ἀριθμοῦ 46, ἴσον 4600, σύμφωνα μὲ Ἱερεμία 52, 30. Νὰ ἑκατονταπλασιασθῆται μπερὲ ὄχι μόνο ἡ εὐλογία (Γένεση 26, 12, καὶ 22, 5, Μάρκου 4, 8 καὶ 6, 40, Ματθαίου 19, 29, Λουκᾶ 8, 8), ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἡ ἴδια μας ἡ κατάρρα πού, βάσει τῶν ἀμαρτιῶν μας, μᾶς δίνει ὁ διάβολος τότε. Διότι «*ψυχῆς ἐστὶ λόγος ἑαυτὸν ἀΐξων*» (Ἡράκλειτος), καὶ πρὸς τὸ καλὸ καὶ πρὸς τὸ κακὸ, ἀκριβῶς σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴ διαλεκτικὴ σαφήνεια στὸν Θεόφωνο Ἰωάννη: «*ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι*», σὰν τὸν χριστοφόρο «*κόκκο συνάπειως*» τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀποκάλυψη 22, 11. Ὡστε ὅταν τὸ συμβολικὸ 46 γίνεται 4600, ἑκατονταπλασιαζόμενο, ἀλληγορεῖ τὸ μεγάλο πολλαπλασιασμὸ τῆς ἀνορθοπραξίας ἴσον ἀδικίας... (Θεσσαλονικεῖς Β', β', 10, 12 ὅπου οἱ «*εὐδόκησαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ*», «*ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας*», «*ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τῆ ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων*», προειδοποιοῦνται ἀπὸ τὸν Κύριο. Ρωμαίους 1, 19-19).

Ἐπίσης [Βασιλέων Α' 7, 15-21], τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντα οἱ ΔΥΟ στύλοι εἶναι καθένας $18 \times 12 = 6^3$ (ὁ ἱερὸς κύβος) $= 216$, ἀν πολλαπλασιαστοῦν οἱ διαστάσεις ἐνῶ στὸ ὕψος τους τῶν 18 πηχῶν τους προστιθέμενη ἡ βαλτὴ κεφαλὴ πηχῶν 5 δίνει τὸ ἐξαγόμενο $(18 + 5) + (18 + 5) = \text{σαρανταεξή}$.

Παρενθετικά ὡς γίνῃ νύξη ὅτι ὁ «*τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατέχων*» μύστης καὶ Προφήτης βασιλιάς Σολομῶντας (σὰν ἄλλος Ἀδάμ), ἐτιμωρήθηκε καὶ πνευματικά, διότι τὴν προφητικὴ «*Σοφία Σολομῶντα*» [Βασιλέων Α', 3, 4-14, καὶ 6, 11-12] ὁ Κύριος τὴν ἔδωσε ὄχι σ' αὐτὸν ἀλλὰ ἀνώνυμα στοὺς Ἕλληνες, κοντὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπτάκαιρου τοῦ τέλους (220 π. Χ., στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα κάπου 330 χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ 549 π. Χ., ὅπου 549 μείον (73×3) ἴσον 330 (σελ. 80). (Ἀπὸ τὸ 330 π. Χ. μέχρι τὸ 1970 μ. Χ. ἴσον 2300 χρόνια, ὄχι τυχαῖα ἔτσι, ἴσον τὸ τοῦ πνευματικοῦ ἐλέους ΠΕΝΗΝΤΑ πολλαπλασιαζόμενο ἐπὶ τὸν Ἀδαμικὸ ἀριθμὸ 46 (ὄσο ψηφίζει «Ἀδάμ», ἀλλὰ καὶ «ἀδικία»), ἴσον ὁ σχολιασμένος ἀριθμὸς 2300 στὸν Δανιήλ 8, 14, ἴσον τὰ τελευταῖα Ἀδαμικά καὶ ταξικά χρόνια ἀπὸ 1 μέχρι 2300 μ. Χ., ἐπίσης. Οἱ τρεῖς φορές πού ὁ τοῦ Θη-

ρίου αριθμός 666 αναφέρεται στη Βίβλο, είναι δυο για τον βασιλιά Σολομώντα («666 τάλαντα χρυσίου», που κάπως θυμίζουν τον «χρυσούν μόσχον» των ειδωλολατρών-χρυσολατρών στην Έξοδο 32, 31), και μία στον αριθμολογικό χαρακτηρισμό του ανθρώπινου (ύπανθρώπινου) θηρίου στον Ίωάννη, (Βασιλέων Α', 10, 14, Χρονικῶν Β', 9, 13, Ἀποκάλυψη 13, 18). Ὁ Ἐξαγοραστής ὁμως Κύριος, ὁ κατοικῶν ἔνθρονος τόσο στο σύνολο διάστημα τῶν οὐρανῶν ὅλων [Νεεμίας 9, 6, Χρονικῶν Β' 6, 18, 30, 33, Ματθαῖος 23, 22, Ἡσαΐας 66, 1, 2, Ἱερεμίας 23, 23, 24, Σοφία Σολομ. 9, 10] ὅσο καὶ ἔνθρονος «κατοικῶν εἰς τὸν αἰῶνα» [Ἱερεμίας θρηνοὶ 5, 19], «ὁ κατοικῶν τὸν αἰῶνα» (ἀριθμὸν-χρόνον), ἐνανθρωπίζεται στὸν προρρυθμισμένο ἀριθμὸ-χρόνο 666X6 ἴσον 3996 (ἴσον 4 π. Χ.), γιὰ νὰ σώσῃ τὶς ψυχές ποὺ θὰ Πιστέψουν σ' Αὐτὸν καὶ ποὺ Αὐτὸς ὁ ἴδιος τὶς βοηθᾷ νὰ Πιστέψουν-σωθοῦν, ἀλλὰ μόνο μέχρι κάποιου βαθμοῦ μεγάλου βοηθώντας, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ καταργήσῃ τὴν κάποια ἐλεύθερη αὐτοδιάθεση τοῦ ἠθικοπνευματικοῦ ὄντος «ἄνθρωπος» οὕτως ὥστε χάνονται τελικὰ μόνο ὅσοι ἀμετανόητα ἐμμένουν στὴ μισάνθρωπη ἀδικία-θηριωδία των οἱ ὅποιοι, γι' αὐτὸ, δὲν μποροῦν νὰ Πιστέψουν-σωθοῦν, διότι δὲν ἐλεοῦνται τότε ἀλλὰ αὐτο-ἀποκλείονται χανόμενοι. (Θεσσαλον. Β' β'). Ὡστε τὸ 666X6 ἴσον 3996 σημαίνει τὸν μετὴ θυσία Του φιλάνθρωπο Νικητὴ τοῦ διαβολικοῦ θηρίου, τὸν Παντοκράτορα-Ἀρνίον.

Εἶναι πολὺ πρεπούμενο σὲ μετάνοια νὰ αὐτομαστιγωθοῦμε οἱ Ἕλληνες γιὰ τὶς ἱστορικὲς (περιοδικές) καταπτώσεις μας, ἀντὶ μονάχα νὰ βλέπωμε τὰ καλὰ μας, τὶς προσφορές μας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα τὶς ὅποιες θὰ ἔκανε καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἔθνος προρρυθμισμένο γιὰ ὑπηρεσία σκεύους Του, καὶ λοιπὸν δεχόμενο ἀνάλογη γι' αὐτὸ εὐλογία. Καὶ μεῖς ἱστορικὰ καταπικράναμε τὸν Κύριο. Καὶ μεῖς ὑπήρξαμε «ἐρείπιον» (Λουκᾶ 6, 46-49), ὄχι μονάχα «ἄνθος» χριστοφόρο θεοδοξάζον (Ἡσαΐα 11, 1 στοὺς Ο'). Καὶ γι' αὐτὸ τιμωρηθήκαμε ἱστορικὰ, ὅπως τιμωρεῖται κάθε πολιτισμὸς ποὺ προδίνει τὴν Ἀγιότητα. Διότι ὁ ὢν ὁ Παντοκράτωρ δὲν εἶναι μόνο Ἅγιος ὑπερσυγχωρῶν (ὅπως θὰ βόλευε στοὺς ἀμετανόητους παραβάτες τῆς Νομοθεσίας Του), ἀλλὰ εἶναι καὶ Κύριος κυρώνων με κυρώσεις... Ὅχι μόνο «ὀρίσας προτεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν», ἀλλὰ καὶ «μετέστησα τὰ ὄρια τῶν λαῶν, καὶ διήρπασα τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν καὶ καθήρσα, ὡς Ἰσχυρὸς, τοὺς ἐν ὕψει καθημένους». Πράξεις 17, 26, Ἡσαΐας 10, 13-17. Παραπολύ πρέπει καὶ συμφέρει νὰ ὁμολογοῦμε τὶς ἀτέλειές μας, ἀντὶ νὰ προσποιοῦμεθα ὅτι τάχα δὲν ἔχομε ἁμαρτίες. Διότι «ὁ ἐπικαλύπτων ἀσέβειαν ἑαυτοῦ οὐκ εὐδοθησεται, ὁ δὲ ἐξηγούμενος ἐλέγχους ἀγαπηθήσεται», ἢ, «ὁ κρύπτων τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ δὲν θέλει εὐδοθῆ· ὁ δὲ ἐξομολογούμενος καὶ παραιτῶν αὐτάς, θέλει ἐλεηθῆ». Παροιμίες, 28, 13. Καὶ ἄς θυμόμαστε πάντα ὅτι

ή κοινωνική (ή πολλούς ανθρώπους έπιρραζουσα). άμαρτία ή άρετή είναι παραπολύ σπουδαιότερη από την άτομική άμαρτία ή άρετή, διότι έχομε πλαστική να ζούμε σε άλληλοεπιρραζόμενη κοινωνία-όμαδικότητα, χριστιανικά: «ποιμήνη-έκκλησία», και λοιπόν ή σφυρηλάτηση ανώτερων χαρακτήρων ή αγίων είναι ό,τι πιο πολύ έχει ανάγκη ή κοινωνία-έκκλησία για να υπηρετηθή φιλάλληλα στο «άγαπάτε άλλήλους», και δέν είναι ό,τι πιο πολύ έχει ανάγκη ένας έξωκοινωνικός έαυτούλης που έγωιστικά ζή άποκλειστικά και μόνο για τή δική του σωτηρία. Πάντως υπάρχουν εξαιρέσεις που διαλεκτικά έπεβλήθηκαν από την άφανώς Θεοκίνητη Ιστορία στη διάρκεια τής βαρβαρικής «νύχτας» του «μέχρι καιρού» σκότους. Άς έπιτραπή ή νύξη, ό,τι στον άριθμό 1453, έτος πτώσης τής Κωνσταντινούπολης, ψηφίζονται τά έξής: «έκπλήρωσις», (πλήρωση άμαρτιών μαζί και πλήρωση χρόνου), «άμαρτία συντελεί», «ζηλωτής Άμαλήκ», «β' μοιχός γυνή», «Άδης Άψίνθου». Όποτε ό σπόρος τής Άναγέννησης φεύγει από τό «έρείπιον» και πάει να Θεοφυτευτή στην Εύρώπη, στην τριάδα έτών 1451-1453, όπου τό μέν 1451 έχει σχολιαστή, τό δέ 1452 είναι έτος γέννησης του σημαιοφόρου τής Άναγέννησης ντά Βίντσι, τό δέ συγχρόνως δραματικό και έλπιδοφόρο έτος 1453 είναι όσο ακριβώς ψηφίζει του σημαιοφόρου τό όνομα «Λεονάρδος ντά Βίντσι» (1453)...

Άλλά τά με «Θείο μαστίγιο» χτυπήματα τής Ιστορίας πάνω στα κράτη ιδίως τής Χριστιανικής Όρθοδοξίας, μολονότι πολύ όδυνηρά, για να ύπάρχη έλπίδα να γίνουν αισθητά, είναι τελικώς έποικοδομητικά έχοντας παιδαγωγικό χαρακτήρα. (Παροιμίες 22, 15). Τό πολύ όδυνηρό γιατρικό για τόν βαρυπάσχοντα Ισραήλ, είναι καλύτερο από την παντοτεινή έξαφάνιση των τιμωρών-έργαλείων που λέγονται Βαβυλώνιοι, Χαλδαίοι, κλπ. (Ιερεμίας 25, 11-12). «ό καιρός του άρξασθαι τό κέριμα (ή Θεία δίκη) από του οίκου του Θεού (δηλαδή από την Έκκλησία)* ει δέ πρώτον άφ' ήμών, τί τό τέλος των άπειθούτων τῶ του Θεού ευαγγελίω; Και ει ό δίκαιος μόλις σώζεται, ό άσεβής και άμαρτωλός που φανείται;» Πέτρου Α', 4, 18, Παροιμίες 11, 31. Και πραγματικά, για να περιοριστούμε στα όρια του αιώνα μας, με την έναρξη των έτών 2300 μείον 390 ίσον 1910 μ. Χ., (σελίδες 30, 31), στη δωδεκαετία 1910-1922, ή Όρθοδοξία δέχεται τρομερά χτυπήματα παραπολύ όδυνηρά. Γιατί πρώτη ή Όρθοδοξία; Διότι ή Όρθοδοξία, πολύ περισσότερο από όποιοδήποτε άλλο κλάδο τής δυστυχώς διασπασμένης Έκκλησίας, άνθεξε σαν χριστιανική διδασκαλία-γνώση στού Κυρίου την προτροπή, «ου βάλλω έφ' ύμας άλλο βάρος· πλην ό έχετε κρατήσατε άχρις ου αν ήξω. Και ό νεκῶν και ό τηρῶν άχει τέλος τά έργα μου, δώσω αυτώ έξουσίαν επί των έθνῶν». Άποκάλυψη 2, 25-26. Έπειδή όμως δέν άνθεξε στην Όρθοπραξία, αλλά καταπρόδωσε τό ήρωικό πνεύμα των πρώτων Χριστιανῶν, κάπως νε-

κρώνοντας τὴν Πίστη μαμωνόδουλα [Ἄδελφοθέου Ἰακώβου Ἐπιστολὴ 1, 22 μέχρι 2, 26] καὶ τυφλὰ κρατόδουλα, [Πράξεις 5, 29 ΚΑΙ 32], γι' αὐτὸ ἱστορικά [1917 + 123 = 2040 μ. Χ. ὅσο ψηφίζει «λύτρωσις» καὶ «ὑψώθη Ἕλληνας», σελ. 32, 38, 52, 53], δέχεται τὰ πολλαπλᾶ καὶ φρικτὰ ἀποτελέσματα τῆς κοινωνικῆς δειλίας τῆς καὶ ἀπιστίας τῆς στὸν Νυμφίο τῆς Χριστοῦ. [Καὶ 1922].

Εἶναι αἰσιόδοξη τιμὴ λοιπόν, τὸ νὰ ἀρχίζῃ ἡ Θεία δίκη μετὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἱστορικά. Εἶναι μεγάλη, ἔστω δραματικὴ, ἐλπίδα. Σύμφωνα καὶ μετὰ τὶς μεταχριστιανικὲς Προφητεῖες πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία θὰ ἐπεκταθῇ στοὺς Διαμαρτυρούμενους τῆς Εὐρώπης ἰδίως. (σελ. 28, 45). Ἄκόμη πῶς ἰδιαίτερα, σύμφωνα μετὰ τὶς Προφητεῖες, στὰ γερμανόφωνα ἔθνη τῆς Εὐρώπης.

Στὴν Ἀποκάλυψη (4, 4, 10, καὶ 5, 8, 14, καὶ 11, 16, καὶ 19, 4) ἀναφέρονται οἱ «εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι» ποὺ μᾶλλον ἀντιπροσωπεύουν τοὺς 12 γιούς τοῦ Ἰακώβ σὺν τοὺς 12 Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου. Ὁ Χριστὸς ἢ «ΧΡ.» (ἢ ὁ τῶν Προφητειῶν «Ψ» ἀριθμὸς, ψηφίζων ὅσο καὶ «ΧΡ.» καὶ «Φοῖνιξ», ἴσον 700), μαζί μετὰ τοὺς «24» πρεσβύτερους δίνει ἀριθμὸ «ΧΡ. + 24» ἴσον 724. Στὸν ἴδιο ἀριθμὸ, 724, ψηφίζονται καθεμιὰ ἀπὸ τὶς φράσεις «Θεὸς ἀριθμὸς», «Θεῖον πῦρ», «Θεὸς νόμος». Στὸν ἀριθμὸ αὐτό, 724, προσθέτοντας τὸ 5 προκύπτει ὁ 729 ὅσο ψηφίζει ἡ λέξη «Κηφᾶς» (Ἑβραϊκὸ ὄνομα τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πέτρου, στὴν Καινὴ Διαθήκη), ὁ ὁποῖος 729 ψηφίζεται καὶ «βασιλ. πέτρα» καὶ «Πατὴρ βασιλ.», ἰσούμενος μετὰ $(3 \times 3^4) + (270 + 216)$ ἴσον τρία στὴν ἕκτη δύναμη, 729. Αὐτὸ τὸ 5 βρίσκεται σὰν ἀριθμὸς στὴν Πεντάτευχο τοῦ Μωϋσῆ στὸν ὄρο «πεντάμυχος» (πέντε κύματα, πιθανῶς), τοῦ Φερεκύδη, συριανοῦ δασκάλου τοῦ Πυθαγόρα, στὸ πενταπλὸ κύμα τοῦ Καιρικοῦ 1260 ποὺ λοιπόν μᾶς κάνει 5×1260 ἴσον 6300 (τὴν ἐκτίουσα 70×90 διάρκεια τῶν 6300 προρρυθμισμένων Ἀδαμικῶν-ἀμαρτωλῶν ἐτῶν ἀπὸ 4000 π. Χ. μέχρι 2300 μ. Χ.), στὴν ἀριθμολογικὴ ἀνάλυση τοῦ 918 σὲ $5 (2 \times 3^3) + 5 (2 \times 3^3) + 4 (2 \times 3^3) + 3 (2 \times 3^3) = 918$, μάζα τοῦ πιθανοῦ ἡμιπρωτόνιου, κτλ. Φυσικὰ αὐτὸ τὸ διπλὸ πεντάρι βρίσκεται καὶ στὰ γιὰ ἀγία ὀρθοπραξία προορισμένα δυὸ χέρια τοῦ ἀνθρώπου ($5 + 5$ δάχτυλα πλαστουργά), χτισμένα λοιπόν ἔτσι ὄχι τυχαῖα.

Στὸν προειπωμένο ἀριθμὸ 724, «ΧΡ. + 24», προσθέτοντας 1273 μονάδες φτάνομε στὸν ἤδη σχολιασμένο ἀριθμὸ 1997, ἔτος ἐναρξῆς Β' Παρουσίας τοῦ Κυρίου ἐπὶ γῆς, ὅσο ψηφίζει καὶ «δόξα Παντοκράτορος ὑμῖν», καὶ «πέτρα γῆς δυνάμεως», 1997. Τὸ 1273, ἢ $636,618 \times 2$ (βλέπε ὄλο τὸ δεύτερο μισὸ τῆς σελίδας 30), εἶναι ὅσο ψηφίζει ἡ λέξη-ὄρος «κραταίωμα» (Ψαλμὸς 27, ἢ 28, 8). Παράλληλα, στὶς πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία Προφητεῖες γίνεται σαφὴς νύξη γιὰ ἀγία Χριστοκρατικὴ ἔνωση Ὁρθοδοξίας καὶ Γερμανίας, [σελ. 28, 45]. Προφητεία ἀνώνυμη στὸ 1053 μ. Χ., καὶ Ἄγα-

θάγγελου κεφάλαιο δεύτερο, πού τὸ πρῶτο μισό του μέρος ἔχει μᾶλλον ἐπαληθευτὴ ἱστορικά, τὸ δὲ ἄλλο μισό περιμένει τὴν ἐκπλήρωσή του. Ἡ τόση καταπληκτικὴ πνευματικὴ πρωτοπορεία τῶν γερμανόφωνων λαῶν στὴ μουσικὴ, φυσικὴ, ψυχολογία, κοινωνιολογία, Βιβλικὴ ἔρευνα (τουλάχιστο στοὺς πέντε αὐτοὺς τομεῖς ἀξίων ζωῆς), ἀσφαλῶς σημαίνει εὐλογία πνευματικὴ πού προορίζεται νὰ προϋπηρετήσῃ καὶ ὑπηρετήσῃ τὴ Β' Παρουσία τοῦ Κυρίου τῆς Ἱστορίας, ὅπως ἄλλωστε τὸ σαλπίζουν οἱ προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ προειπωμένο 1273 δὲν εἶναι μόνο σύνθεση τῶν δύο τρίτων (ἢ δευτέρου τρίτου) τοῦ ἀριθμοῦ «κύκλος 6000 ἐτῶν διὰ : π 3, 1416», ἴσον τὰ δύο τρίτα τοῦ 1910, ἴσον 1273· ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ προειπωμένος 724 σὺν 549 (ἢ μεγάλη κλείδα 549), ἴσον 1273. Σ' αὐτὸ τὸ ἔτσι προκύπτουν 1273 προσθέτοντας τὸν τῶν Προφητειῶν ἀριθμὸ «Ψ» (ἴσον «ΧΡ.» ἴσον «Φοῖνιξ», σελ. 28, 35) πού κάνει 700, βρισκομε 1973, τὸ τελευταῖο ἔτος τῆς δωδεκαετίας ἀπὸ καὶ 1962 μέχρι καὶ 1973. Στὸν ἀριθμὸ 1973 ψηφίζονται οἱ φράσεις «ΧΡ. κραταίωμα», «πλήρωμα ἐθνῶν», «Εὐρώπη-πῦρ» (δηλαδὴ Θεῖο πῦρ Πνεύματος), «βράχος Κυρίου», «ἡ β' γνῶσις ΧΡ.» (καὶ «β' γνῶσις Χρ. 8»), «Κύριος Πνεύματος 3³» (ὅπου τριαδικά, τὸ 3³ ἴσον 27 ὑποσημαίνει τὸ τριπλὸ ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ : Ἀρχιερέα καὶ Προφήτη καὶ Βασιλιά). Τὸ «Πνεύματος» ψηφίζει καὶ ὅσο «Διάνοια Κυρίου», 1146. Τὸ 27 ψηφίζεται στὴ λέξη «ἀγίαζε», χριστοκεντρικά. Τὸ 1972 ψηφίζεται «καρδία βασιλ. Εὐρώπης», καὶ «βασιλεῖα ἐθνοποιῆσαι Χρηστά» (σελ. 33). Τὸ 1971 «Εὐρώπη ποιμ. βασιλείον». Ἡ φράση «βασιλ. Εὐρώπης» ψηφίζει τὸ διπλάσιο τοῦ 918, ἢ 1836, τὸ σχολιασμένο 1836, (σελ. 62-65, 76). «Κραταίωμα Ἐκκλησίας ποιμ.» ψηφίζει 1967 [σελ. 41, 42].

Τὸ προειπωμένο 729 ψηφίζεται καὶ στὴ φράση «τὸ μέγα ἔλεος», ὅποτε «τὸ μέγα ἔλεος βασιλ. Κυρίου» ψηφίζει 1972. Ἡ δὲ συναπτὴ στῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ὑμνολόγιο φράση «τὸ νῆκος ἔδωκεν ἡμῖν» ψηφίζει ταυτόσημα ὅσο καὶ «Χριστοκρατία», ἴσον 1712 μονάδες. Ἡ Ὁρθοδοξία ὁμως στὸν ἔσχατο καιρὸ μας ὄχι μόνο ἀνανεώνεται ἀλλὰ καὶ ἐπεκτείνεται σύμφωνα μὲ τὶς Προφητεῖες. Ταυτίζεται μὲ τὴν τοῦ ἔσχατου καιροῦ μείζονα Παλαιστίνη, τὴν Εὐρώπη, τὴν ὁποία ξαφνικά (δηλαδὴ ταχύτατα) θὰ ἀπάγῃ δικὴ Του ὁ Κύριος, σὰν Χριστοκρατία Του... Στὴν ἀντίδραση ὁμως τοῦ σατανᾶ θὰ ὑποφέρῃ προσωρινὰ ἢ πρωτοπόρα ἀγία Ὁρθοδοξία Εὐρώπη, ἢ μείζων Ἱερουσαλήμ, ἢ ὁποία θὰ κρίνῃ. «Μείζων ἀγίων κρινεῖ», καὶ «μείζων Ἱερουσαλήμ κρινεῖ», καὶ «Ἰεχοβᾶς Ἰησοῦς κρινεῖ», ἰσοψηφίζουν 1971, ὅπου τὸ 888 ψηφίζεται καὶ «Ἐκκλησία Ὁρθοδοξία ποιμ.», διότι αὐτὴ εἶναι ἡ μείζων Ἱερουσαλήμ Εὐρώπη τῆς ἀνανεωμένης Πίστης. Καὶ «Ὁρθοδοξία» ψηφίζει ὅσο «θεμέλια Ἐκκλησία».

Ἡ τῶν καθαρῶν μαθηματικῶν σοφία ἢ ἐνυπάρχουσα στὴν ἱστορικὴ κράτειρα [ἴσον Χριστοκεντρικὰ ντετερμινιστικὴ] δομὴ τῶν αἰώνων τοῦ

περίφημου χωρίου του Παύλου πρὸς Ἑβραίους 11, 3 εἶναι κάπως ἐμπνεύματα οὐσία. «*Ἡ τῶν αἰώνων ἐπάσθαισις-οὐσία εἶναι πνεῦμα πολύμορφον καὶ θαυμαστόν*», βεβαιώνει ὁ κατὰ Χριστὸν σαλὸς καὶ ἥρωας Ἅγιος Ἀνδρέας. [Σελίδα 80 στὴ βιογραφία του ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἐπιφάνιο, στὴ βασιλεία Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, ἔκδοσις Ἀγιορειτικῆς βιβλιοθήκης Βόλου, ἐπιμελημένη ἀπὸ τὸν λόγιον μοναχὸν Λάζαρον Διονυσιάτη].

Ὁ προειπωμένος καὶ κάπως ἐμπνεύματος ἀριθμὸς 729 βγαίνει καὶ σὰν ἄθροισμα τῶν σχολιασμένων ἀριθμῶν $153 + 216 + 360$, ὅπου οἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοὶ κάνουν 576, ὅσο ψηφίζει «πνεῦμα», «ἀετός», «φαίνει». Ἡ φράσις «*αἰώνιον Πνεῦμα*» [πρὸς Ἑβραίους 9, 14] ψηφίζει 1567, ὅσο «*ἀριθμός-καρδία Κυρίου*» («καρδία» βιβλικὰ σημαίνει τρισβαθὴ πηγαία σκέψη).

Στὸν προειπωμένον ἀριθμὸν 724 (σελ. 84) προσθέτοντας τὸ σχολιασμένον 636 (σελ. 30) βρίσκομε 1360, δηλαδὴ τὰ 3 [δευτέρου καὶ τρίτου καὶ τέταρτου] μέλη τῆς πενταπλῆς ἱστοριοκράτειρας ἐξίσωσης (σελ. 29). Καὶ περαιτέρω, στὸν ἴδιον 724 προσθέτοντας τὴν γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἱστορικὴ δραστηριοποίησις τοῦ 1910, δηλαδὴ προσθέτοντας τὸν ἀριθμὸν-χρόνον 1912 (πού ψηφίζει «*ἡμέρα ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ*», σελ. 34, στὴν προφητεία Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ), καὶ ἀκόμη προσθέτοντας ἓνα βιβλικὸν καιρὸν 360, ἔχομε $1912 + 360 + 724 = 2636 + 360 = 1272 + 1724$ [πού διαβάζεται «*ἁρμονία Κυρίου + Θεῖον πῦρ Κυρίου*»] = 2996 μ. Χ., ἴσον κάπως ὁ ἀριθμὸς-χρόνος τῆς **Καθολικῆς** τῶρα **ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ**, διότι 2996 εἶναι ὁ προορρυθμισμένος χρόνος τῆς Τρίτης Παρουσίας τοῦ Κυρίου Χριστοῦ **στὴ γῆ Του**. Ἀλλὰ συνδέεται λοιπὸν ἡ Τρίτη Παρουσία Του με τοὺς Ἕλληνας, τὴν ὑπηρετικὴν φυλὴν τῆς πνευματικῆς ἁρμονίας, ὅπως ἡ Δευτέρη Παρουσία Του συνδέεται με τοὺς μέλλοντες νὰ ὀρθοδοξοποιηθοῦν Γερμανούς, τὴν ὑπηρετικὴν φυλὴν τῆς (μέλλουσας) διοικητικῆς σοφῆς ὀρθοπραξίας; Τὸ προειπωμένον $1912 + 360 = 2272$ [διαβάζεται «*ἁρμονία Κυρίου συντελεῖν*»] ἔχει ἓνα «360» μέσα του. Ὅπως τὸ 1912 συνδέεται με τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα (ἐκπληρωθεῖσα προφητεία, σελ. 34), ἔτσι συνδέεται καὶ τὸ 360 πάλι (ὀλόκληρη ἢ ὑποσημείωσις στὴ σελ. 29, ὅπου μάλιστα στὰ ψηφὰ στὴ σελίδα «*χρυσὸς ἀριθμός*» τῶν προφητειῶν ἰσοψηφίζονται καὶ τὰ «*Ἡμέρα Θεοῦ Παντοκράτορος*», δηλαδὴ τοῦ Κυρίου Χριστοῦ, καὶ «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΡ.**», καὶ «**ΧΡΣΤ. Κύριος**» καὶ «*Φρούριον ΧΡ.*», ἴσον 2000 μονάδες τὸ καθένα).

Τὰ 724 καὶ 729 (τὸ ἄθροισμά των κάνει 1453...) ἐπίσης ἀφοροῦν τὴν Ἑλλάδα σὰν ἀριθμοὶ σημαίνοντες Χριστοκεντρικὴν σοφίαν ὑπηρετοῦσαν τὴν Πίστην, ὅπως μυητικὰ ὑποδηλώνουν οἱ λέξεις στὶς ὁποῖες αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ ψηφίζονται (σελ. 84). Καὶ γιὰ τὴν ἐπίσης ἡ Τρίτη Παρουσία τῆς ἄκρας Ἀναγέννησις ἢ Ἀνάστασις νὰ ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας; Διότι συ-

ναφώς, τὸ «*Ἅγιο Πνεῦμα*» ὄχι τυχαῖα ἐρχεται ἱστορικά πρῶτο ἢ τρίτο κατὰ σειρά, σὰν ἡ νικηφόρα κατακλείδα-ὀλοκλήρωση τῆς **τελειώσεως**. [Ματθαίου 28, 19. Σελ. 80, 33]. Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ φυλὴ εἶναι ὑπηρετικὰ προρρυθμισμένη γιὰ πνευματικὴ ἁρμονία σοφία ἰδιαίτερα, σ' ἐκεῖνο τὸ πνευματοχαρές «*εἰκῶν*» στὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωση, καὶ λοιπὸν ἔχει τὴν ἀντίστοιχα προρρυθμισμένη **τρίτη** σειρά τῆς στὶς τρεῖς Παρουσίες τοῦ Κυρίου, ἰδιαίτερα ὑπηρετικὰ γιὰ τὸ 2996 μ. Χ.

Μιά κι' ἐγίνε λόγος γιὰ ἄκρα ἀνανέωση-ἀναγέννηση (2996), ἃς γίνη νύξη ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας [βίος Ἁγ. Ἀνδρέου σαλοῦ] ὁ πανεξουσιοδοτημένος Του προπορευόμενος ἀνανεωτῆς Ἰωάννης θὰ σταυρωθῆ τὸ 1996 στὴν Ἱερουσαλήμ σὰν «*αἵρετικός*» (!) ἀπὸ τοὺς μισάνθρωπους ὑλιστὲς τῆς Ἀποστασίας, ὁπαδοὺς τοῦ προσωρινὰ νικητῆ Ἀντίχριστου, ἀρνητὲς τῆς φιλάνθρωπης ἀνανέωσης σύμφωνα μὲ βιογραφία Ἀνδρέα σαλοῦ καὶ τὸ κεφάλαιο β' τῆς Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολῆς. Ἡ Ἀποστασία θὰ ἀρχίσῃ καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 1996. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς πανανθρώπινα Φιλάνθρωπης ἀνανεώσεως Του θὰ χαρακτηριστοῦν «*αἵρετικοί*» ἤδη πρὶν ἀπὸ τὸ 1996. Διότι ὁ Ἀντίχριστος θὰ κἀνῃ .. ἱερὸ πόλεμο!!

Γιὰ ἐμπιρέτηση κατανόησης τῶν χρονικῶν φάσεων ἀπὸ 1962-1996, μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ ὅτι τὸ χωρίο Ἀποκάλυψης 17, 8 πιθανώτατα ἐρμηνεύεται : τὸ τριῶν φάσεων θηρίο-κράτος ποὺ ὑπερβατικὰ εἶδες, ὑπῆρχε (πρὶν ἀπ' τὸ 1971-1973), καὶ δὲν ὑπάρχει τῶρα, ἀλλὰ θὰ ξαναὑπάρξῃ γιὰ νὰ χαθῆ ὀριστικὰ πιά. [Συναφῆ χωρία 13, 1, 3, 12, 14]. Στὸν Ἰωάννη Του «*ἐν στιγμῇ χρόνου*» (Λουκᾶς 4, 5) προφητικὰ δείχνηται στὴν Πάτμο στὸ 96-97 μ. Χ. ἡ χρονικὴ περίοδος μετὰ τὸ 1970 μ. Χ. Ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν τὸν Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη Του σὰν μέγιστο Δοῦλο Του [1961-1997] τοῦ τὸ λέγει ὁ Θεόσταλτος Ἄγγελος : «*δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς*». Ἀποκάλυψη 10, 11. Καὶ αὐτός, ὁ Ἰωάννης Του, εἶναι ὁ Ἔβδομος Ἄγγελος, τοῦ Ἔβδομου (ἴσον ἔσχατου) καιροῦ, ὁ «*κνὸς τῆς βροντῆς*» [Μάρκος 3, 17. Ἀποκάλυψη 9, 3-7]. «*7 ἄγγελος κύριος*», «*κύριος ὁ μέγας*», «*Ἀβελ Σηλώ*», «*Δαυὶδ χρ.*», «*Ἰωάννης*», «*λίθος κύριος*», ἰσοψηφίζουν 1119.

Τὰ 850 χρόνια (σελ. 71) μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἀρχίζουν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ., στὸ 18850 π. Χ. Ὅποτε ὑπάρχουν δύο ἀποστάσεις (διανύσματα) ἀπὸ 20300 χρόνια τὸ καθένα : (α) ἀπὸ (850 + 18000) π. Χ. μέχρι 1450 μ. Χ. (ὄριο Ἀναγέννησης), καὶ ἀπὸ 18000 π. Χ. μέχρι (1450 + 850) μ. Χ. (τέλος κοσμογονικοῦ ἔσχατου καιροῦ). Ὅποτε τὰ 20300 αὐτὰ χρόνια ἔτσι ἀρχίζουν καὶ τελειώνουν μὲ ἓνα 850 ἴσον «ΩΝ». Ἔτσι τὸ Βιβλικὸ 17 ἐπὶ τὸ Βιβλικὸ 50 ἴσον 850 ἢ «ΩΝ», προηγεῖται σὰν ἀρχὴ καὶ ἀκολουθεῖ σὰν τέλος. Αὐτὸ τὸ (850 + 850) ἴσον 1700 ψηφίζεται καὶ Χριστοκεντρικὰ «ΧΡ. Κυρίου» ὅπως καὶ «Φιλανθρ. Κυρίου».

Σε καθαρά μαθηματικά τὸ $18000 + 850$, ἢ $(50 \times 360) + (17 \times 50)$, ἴσον 18850, ἴσον ὁ σχολιασμένος ἀριθμὸς ἐτῶν 6000 ἐπὶ 3, 1416. Ὡστε, σὲ κάποια συμμετρία, ὅπως ἔχομε 6000 διαιρούμενα διὰ 3, 1416 ἔχομε καὶ 6000 πολλαπλασιαζόμενα ἐπὶ 3, 1416.

Τὸ 1945, [ἴσον 1450 μ.Χ., δεκαπλάσιο τοῦ 145], εἶναι τὸ δεκαπλάσιο τοῦ 1945, ὅχι ἀσχετο μὲ τὸν κατ' ἀρχὴν δεκαπλασιασμό (σελ. 31). Ὅπως λόγου χάριν, «Παράκλητος», «ὼ», «φίλος», ψηφίζουν 810 (τὸ καθένα), δηλαδή τὸ δεκαπλάσιο τοῦ «Καὶν» (καὶ «Μὰμ») ποὺ ψηφίζει 81, ἢ τρία στὴν τρίτη δύναμη, ἔτσι ἀντίστοιχα τὸ 1945 εἶναι τὸ δεκαπλάσιο τοῦ 1945 ποὺ ψηφίζεται «Ἐωσφόρος», ἀλλὰ καὶ «κράτος τοῦ Θεοῦ», ψαλμὸς 61 (62) 12, καὶ «ἐν ὑψίστοις», Λουκᾶ 2, 14. Τὸ 1945 δὲν εἶναι ἀσχετο μὲ τὸ ἔτος 1945 μ. Χ. διότι ἔχει τὴ Χριστοφόρα συμμετρία τοῦ μὲ τὸν ἱερὸ ψυχογονικὸ κύβο 216 ἔπως ἀκόλουθα. Στὸν τρίτο τέτοιο κύβο τῆς ἕκτης χιλιετίας ἡμέρας (5000-6000 Πυραμιδικά, ἴσον 1000-2000 μεταχριστιανικά) ἴσον στὸ χρόνο τῆς $3 \times 216 = 648$, δηλαδή στὸ Πυραμιδικὸ 5648 ἴσον στὸ 1648 μ. Χ., ὁ Χριστιανοδημοκράτης Κρόμουελ ἔχει τὴ γνωστὴ νικηφόρα δράση του στὴν Ἀγγλία. Προσθέτοντας ἀκόμη ἓνα ἴδιο κύβο 216, ἢ $1648 + 216$, φτάνομε στὸ 1864 [= $1000 + 864$] ὅταν στὴν ἀλληγορικὴ wilderness (κυρίως) ὁ εὐγενικὸς καὶ ἀξίος Ἀμερικανικὸς λαὸς τοῦ Λίγκολν κατανικᾷ ἀποφασιστικὰ τοὺς ἀνελεύθερους Νότιους (ἐνῶ στὸ ἴδιο ἔτος στὴν Ἀσία καὶ Εὐρώπη συμβαίνουν καὶ ἄλλα ἀξιόλογα). [Τὸ 1864 ψηφίζεται καὶ στὸ τοῦ Λουκᾶ 12, 21 «Θεὸν πλουτῶν». Καὶ σελ. 28].

Προσθέτοντας στὸ 1864 τὸ τέταρτο τοῦ 216, δηλαδή τὸ ζευγάρι $(3^3 + 3^3)$ ἢ 54, ἔχομε $1864 + 54 = 1000 + 918 = 1918$ μ. Χ., τὸ ὄγδοο ἔτος τῆς δωδεκαετίας 1910-1922.

Προσθέτοντας στὸ 1918 ἓνα ὄγδοο τοῦ ἱεροῦ κύβου 216, δηλαδή $3^3 = 27$, προκύπτει τὸ νέο νικηφόρο ἔτος 1945. Προσθέτοντας ἓνα ὄγδοο τοῦ 216 στὸ ἔτσι προκύπτει 1945 φτάνομε στὸ 1972, τὸ ὄγδοο «ἔτος-ὥρα-ἡμέρα» τῶν προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ πρῶτο ἔτος μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν ἑπτὰ «ὥρῶν ἡμερῶν-ἐτῶν» στὸ 1971 (τοῦ Δανιὴλ 12, 12). Αὐτὸ τὸ ὄκτω εἶναι προοίμιο τοῦ Κυρίου τῆς Κυριακῆς Ὁγδότης, τοῦ Χριστοῦ. [Εἶναι τόσο $1962 + 8 = 1970$ ὅσο καὶ $1964 + 8 = 1972$]. Καὶ $1972 + 27$, περαιτέρω ἀλλὰ χωρὶς σχόλια, ἴσον 1999, παραμονὴ τοῦ ἔτους 2000 τῶν μεταχριστιανικῶν προφητειῶν (σελ. 28, 29, 40, 41).

Σὲ συμμετρία, ἀντίστοιχη κάπως, τὰ προχριστιανικὰ ἔτη $(360 + 18000)$ σὺν τὰ μεταχριστιανικὰ $(2300 + 360)$, ἴσον 21020 γεωλογικά, ἴσον 3020 μ. Χ., 24 ἔτη μετὰ τὸ 2996 μ. Χ. (χωρὶς σχόλια ὁμῶς).

Σὲ ἄλλη συμμετρία $(850 + 18000) + (2300 + 850)$ ἴσον 22000, ἴσον 4000 μ. Χ. (τετρακτὺς χιλιετιῶν μ. Χ.).

Ἄλλη συμμετρία εἶναι ἢ ἀκόλουθη. Στὸ ἤδη σύμμετρο προχριστιανικὸ

νικό (850 + 18000) σύν μεταχριστιανικό (1450 + 850) ἴσον 18850 + 2300 = 21150 προστίθεται ὁ ἀριθμὸς 810, δεκαπλάσιο τοῦ 81 ἢ πενταπλάσιο τοῦ 162, καὶ προκύπτει ὁ 21960 [2000 χρόνια μετὰ τὸ 19960, ἢ 1960 μ. Χ.] ἢ 22000 μείον 40 (μείον δηλαδή τὸ ἔνατο τοῦ 360), ἴσον 3960 μ. Χ., μιὰ δισχιλιετία μετὰ τὸ ὀριακὸ ἔτος 1960. Αὐτὸς ὁ 21960 (ἢ 3960 μ. Χ.) ἴσον φορές 40 ἢ κλείδα 549. Χωρὶς σχόλια.

Τὸ 810 εἶναι «ΙΩ» ἀλλὰ καὶ «*Ἀθω*» ψηφίζοντας, ὅπου ΑΘΩ (τὸ Ἅγιο Ὄρος) ὑποσημαίνει δοξαστικά: τὸ Ἄλφα καὶ Ὡμέγα (δηλαδή τὸ 801 ἴσον «*Ἰ Κύριος*») εἶναι ὁ Θεός, τὸ Θ στή μέση τῆς λέξης-ρίζας ΑΘΩ. Καὶ 800 σύν 810 ἴσον τὸ δεκαπλάσιο τοῦ 161 [ὅπου 1836 + 161 = 1997, προειπωμένα]. Σ' αὐτὸ τὸ 1610 προσθέτοντας ἓνα καιρὸ 360 (ὅσο ψηφίζει «*πάθος*», «*ἀρέπανον*», καὶ «*Ἐκεῖνος*», Ἰωάννη 16, 13) φτάνομε στὸν ἀριθμὸ-ἔτος 1970, ἔτος ἐμφάνισης τοῦ Ἰωάννη Του (σελ. 44, 42). Στὸν ἀριθμὸ 1970 ψηφίζεται ἡ τῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας «*Βυζανις Κυρίου*» καὶ «*πρώτη ἀκρὰ διαθήκης ὑμῖν*», ἐνῶ ἡ ἀντίθετη ἐννοια «*κύκλωψ*» ψηφίζει ὅσο τὸ κύκλωμα 1970, ξανά. «*Κύκλωμα διαθήκη ὑμῖν*» ψηφίζει 1971.

Στὴ δοξολογία τοῦ Θεοσωσμένου Δαβίδ, Σαμουήλ Β, 22, 1-3, ὑπάρχουν οἱ λέξεις «*δύχρωμα*», «*πέτρα*», «*φρούριο*», «*βράχος*», «*Ἰη. Σωτ.*» (ψηφίζει 1000 + 318, σελ. 29, ἐνῶ στὸ 1360 τῆς ἴδιας σελίδας 29 ψηφίζεται ἡ φράση «*τόπος ὄντος*», Γένεσης 31, 13, ποὺ θυμίζει τὸ «*ὁ κατοικῶν εἰς τὸν αἰῶνα*» χρόνον, σχολιασμένα ἤδη). Ἐπίσης «*ἀδικία*» ψηφίζει ὅσο καὶ «*Ἀδάμ*» [2X (17 + 6) = 46]. Ἐχουν μυητικὴ σημασία. Στὴν ἕκτη χιλιετία-ἡμέρα (1000-2000 μ. Χ.) οἱ δυὸ ἀριθμοὶ (α) 461 καὶ (β) 461 + 461 = 922, ἀντιπροσωπεύουν τὰ τιμωρὰ χρόνια: 1461 (σβήσιμο ἐλληνοχριστιανικῆς αὐτοκρατορίας στὴ Μικρασία-Πόντο, καὶ 1922 (ξερρίζωμα ὀρθοδόξου ἐλληνισμοῦ στὴ Μικρασία).

Ὁ ἱερὸς κύβος 6³ εἶναι καὶ ἄθροισμα ζεύγους 3³ + ζεύγους 3⁴ = 54 + 162 = 216. Ἐνα ζευγάρι ἑπτὰ ἱερῶν κύβων 6³ σύν δώδεκα φορές τὸ τρία στὴν τέταρτη δύναμη, ἴσον 3996. Ἡ, [(7X216) + (7X216)] + (12 X 3⁴) ἴσον 3024 + 972 ἴσον 3996. Τὸ 972 εἶναι καὶ μάζα μεσόنيου (ὅπου πιθανῶς ὅπως τὸ 161X6 κάνει 966, ἔτσι καὶ τὸ 162X6 κάνει 972, σελ. 62, 63, διότι καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ μεσόνια ἢ νουκλεόνια ἔχουν πειραματικὰ διαπιστωθῆ, μὲ τ' ὄνομα Ταού). Τὸ 972, ἢ καὶ 918 σύν 54, ἀλλὰ καὶ καιρὸς 360 σύν (4X153), εἶναι καὶ ἄθροισμα «*ΙΩ*» + 162, καὶ (ὡς ἐπιτραπῆ) «*Ἰωάννινα*» (972), ὅπως συναφῶς «*ἐλπὶς Ἰωάννινα Ἡπίρου*» ψηφίζει 1970 (τὸ σχολιασμένο τοῦ Ἰωάννη 1970, σελ. 41-44). [«*Ἰωάννινα Κυρίου*» ψηφ. 1972]. Συναφεῖς νύξεις γιὰ τὴν Ἡπειρο ὑπάρχουν τόσο στὶς προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας (Κοσμάς Αἰτωλός), ὅσο καὶ στὰ ἐπιστημονικὰ σχόλιά των ποὺ κάνει ὁ ἀξιὸς ἐρευνητῆς κ. Κ. Τσαταλός. Ἄλλωστε ἡ Ἱστορία καὶ τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1941 ἔχει ἤδη ἀρχίσει σάν

γεγονός να προσημαίνει τὸ πράγμα τοῦ μέλλοντος. Ἡ Ἑπειρος, σὰν γεφυρωτική πρόσβαση πρὸς τὴν περαιτέρω ἡπειρο Εὐρώπη, κάπως ὑποσημαίνει τὴ μεγάλη Ἑπειρο Εὐρώπη, ὅπως ἀνάλογα γεφυρωτικά ἡ Μικρά Ἀσία ὑποσημαίνει κάπως τὴ Μεγάλη Ἀσία. Καὶ ἡ προρρυθμισμένη ἰδιαίτερη θέση τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἰδίως τοῦ χριστιανικοῦ ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἀκριβῶς ὁ χώρος αὐτῶν τῶν δυὸ στύλων ἢ γεφυρωτικῶν προσβάσεων τῆς γενικῆς Εὐρασίας Ἑπείρου. (Δὲν ὑπάρχει ἐθνικὴ μεροληψία σ' αὐτά). Διότι ὁ χώρος αὐτὸς ἐπανδρωμένος μὲ τοὺς Ἕλληνες ὑπηρετεῖ ἓνα Χριστοκεντρικὸ Σχέδιο στὶς δυὸ Παρουσίες τοῦ Κυρίου ἰδιαίτερα.

«Κυρίον» ψηφίζει 390 ἴσον δεκάκις 39 (σελ. 31, ὅπου 1910 σὺν 350 ἴσον 2300). Στὸ 1971 ψηφίζονται (ξεχωριστά) καὶ οἱ φράσεις, «Στύλος ΧΡ.», «φάσις Χρ.», «προβατικὴ κολυμβήθρα ΧΡ.», καὶ «ΟΥΡΑΝΟΣ οἶκος ἑλέους», ὅπου μάλιστα «οἶκος ἑλέους» (αὐτὸ σημαίνει τὸ ὄνομα τῆς τέτοιας κολυμβήθρας «Βηθεσδὰ») ψηφίζει ὅσο καὶ «ἔλεος ΧΡ.». Ἡ ὑπηρετικὴ κατακλείδα τῆς δωδεκαετίας 1961-1973 ψηφίζεται καὶ «Ἑλλή·ΩΝ Κυρίου», ἢ καὶ «ΩΝ + Ἑλλην Κυρίου» ὅπου ἐδῶ «ΩΝ» εἶναι ὁ Πατήρ, καὶ «Κυρίου» ἴσον τοῦ «Χριστοῦ», σύμφωνα μὲ σελίδας 33 τῆ φράση «ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρὸς δοῦλος τοῦ Υἱοῦ», σύμφωνα δηλαδὴ μὲ τὶς Προφητεῖες. Ὁ ἀπεσταλμένος ὁμως, πιθανώτατα Ἕλληνας, ἐννοεῖται καὶ σὰν ὑπηρετικὸ ἑλληνικὸ ἔθνος.

Τὸ Ἅγιο Ὄρος, ὁ Ἄθως, ἀφορᾶται ἰδιαίτερα: «Ἄθως ἐδραῖωμα», «ἄκμων διαθήκη Κυρίου», «ἀκρογωνιαίος Θεία μᾶστιξ» (1335 + 636), ψηφίζουν 1971· καὶ «συντέλεια ἀγιότητος» 1963.

Ξαναγυρίζοντας στὸ εἰπωμένο 3024 + 972 = 3996, ἂς δοῦμε τώρα ὅτι τὸ 3024 εἶναι τρεῖς φορές τὸ 918 (πιθανὸ ἡμιπρωτόνιο κλπ., σελ. 62, 63, 38, 39) σὺν 270, τὸ ὁποῖο 270 μεσόνιο εἶναι ἀριθμολογικὰ 5X (3³ + 3³) ἴσον 270, ψηφιζόμενο «ἀγνεΐας». Τὸ 3996 (σὰν 4 π. Χ.) ἐπίσης ἀναλύεται στὸ τριπλὸ ἄθροισμα (8X270) + [4X (216 + 162)] + (162 + 162), ἴσον ἀντίστοιχα, δέκα ἱεροὶ κύβοι 6³ + ἑπτὰ ἱεροὶ κύβοι 6³ + ζευγάρι 162, ἴσον 2160 + 1512 + 324 ἴσον 3996, ὅσο ψηφίζει «σοφία ὑψώθη δένδρον ζωῆς», ὅπου «δένδρον ζωῆς» ἀλληγορεῖται τὸ ζωοποιό μας «Ἔυλον» ποῦ ὑψώθη σὰν Σταυρὸς θυσίας Του.

«Ἡ ἐλπίς», ὑποσημαίνοντας τὸν Κύριο, ψηφίζει 333 κάπως τριαδικά. Καὶ «ἡ ἐλπίς λαοῖς ἐρήμου» ψηφίζει 1267. Ἡ ἐλπίδα στὴν ἀλληγορικὴ ἔρημό μας εἶναι ὁ «φοίνιξ», «ὁ Βασιλεὺς ΧΡ.», ὅπου «ὁ Βασιλεὺς ΧΡ.» ψηφίζει 918 + 700 ἴσον 1618, ὅσο καὶ «IH. Χ. Κυρίου», καὶ «Κυρίου Ἰαχβὲ» (1618). Καὶ, ὄχι χωρὶς ποίηση, «Φοίνιξ ἡ ἐλπίς λαοῖς ἐρήμου» (ὅπου «Φοίνιξ» ἀντικαθίσταται ἐπίσης καὶ μὲ τὰ ἰσοψηφίζοντα καὶ ταυτόσημα «ΧΡ.» καὶ «Φιλάνθρ.») ψηφίζει τὸ 1967 τῆς ἐναρξῆς Χριστοκρατίας Του. «Φοίνιξ ἡ ἐλπίς ἐρήμου» (ἀλληγορώντας ποιητικὰ) ψηφίζει ὅσο καὶ «Μεσσίας Κυρίου» 1656. «Ἐπιστήμη λαοῖς Κυρίου» ψηφίζει 1962. «Γνώσις ΧΡ.»